

Rusland og Kina udsender en fælles erklæring om en "ny æra" for udvikling

Den 4. februar (EIRNS)- I anledning af åbningen af de XXIV (24) olympiske vinterlege i Kina i dag, deltog præsident Xi Jinping og præsident Vladimir Putin i åbningsceremonien, afholdt omfattende drøftelser, offentliggjorde 15 økonomiske og politiske aftaler og udsendte en "fælles erklæring fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina om de internationale forbindelser, der går ind i en ny æra og den globale, bæredygtige udvikling". Læs dokumentet her.

Det 16 sider lange dokument indledes med en vurdering af verdenssituationen – kriser og potentialer – og fortsætter derefter med en gennemgang af fire områder af strategisk betydning med specifikke oplysninger. Erklæringen er en opfordring til lederskab, til at handle for menneskeheden, ikke en opfordring til at "tage parti" i dødsensfarlige geopolitiske spil. Det er først og fremmest baseret på et engagement i økonomisk fremgang, som grundlag for sikkerhed.

Det sted, hvor der er et akut behov for en øjeblikkelig, koordineret indsats fra verdens side, er Afghanistan. Dødstallet stiger time for time blandt børnene på grund af underernæring, kulde og sygdom, som alt sammen kan forebygges. Den 2. februar gjorde den afghanske ambassadør i Indien, Farid Mamunzay, opmærksom på, at mange nationer har "vendt Afghanistan ryggen" på et tidspunkt, hvor behovet er så desperat. Derudover fremhævede han Indien med stor anerkendelse, for at have sendt seks tons medicin og andre forsyninger og nye midler, samt for den indiske donation af hvede, som vil blive transporteret med lastbiler gennem Pakistan til Afghanistan fra den 10. til 12. februar. Hele 50.000 tons skulle blive leveret inden for en måned. Der kommer andre individuelle donationer ind, men der mangler udbygning og mobilisering.

Desuden er der et grundlæggende krav til USA og Europa om at frigøre den afghanske regerings 9,5 milliarder dollars i midler,- som de uretmæssigt har indefrosset,- så landet kan fungere. I går blev der i det amerikanske Repræsentanternes Hus, stillet et ændringsforslag om dette emne, men det blev ikke vedtaget. Som Schiller Instituttet tweetede på det tidspunkt, hvor ændringsforslaget blev behandlet: "Gør ikke med Afghanistan, hvad det Britiske Imperium gjorde med irerne, idet det lod dem sulte eller emigrere! BREAKING: Progressive [i Kongressen] vil fremtvinge afstemning om Bidens politik, om vilkårligt at udsulte Afghanistan til døde. MEN: Repræsentanternes Hus stemte det ned! Skam jer!"

I Kina-Rusland-dokumentets indledende afsnit noteres det – uden at nævne navne – at der er nationer og personer, der "anvender ensidige fremgangsmåder til at løse internationale problemer og griber til magt; de griber ind i andre staters interne anliggender, krænker deres rettigheder og interesser og fremkalder modsætninger, forskelle og konfrontationer, hvilket hæmmer menneskehedens udvikling og fremskridt..."

Det første af de fire områder, der drøftes indgående i erklæringen, er, at "demokrati er en universel menneskelig værdi og ikke et privilegium for et begrænset antal stater..." Det er forkert, at "visse stater" forsøger at påtvinge "deres egne 'demokratiske standarder' på andre lande" og handler for at "etablere blokke", der går imod ægte demokrati.

For det andet er "udvikling den vigtigste drivkraft, for at sikre nationernes velstand" og dermed sikkerhed. "Det er afgørende at styrke partnerskab forbindelserne" for at fremme udviklingen. Kina og Rusland forpligter sig til yderligere samarbejde mellem Bælte- og Vej-Initiativet og EAEU (Eurasisk Økonomisk Union). Rusland vil deltage i "gruppen af venner af det globale udviklingssamarbejde (foreslået af Kina) under FN's ledelse".

For det tredje indeholder det længste afsnit, som omhandler

“alvorlige internationale sikkerhedsudfordringer”, den eftertrykkelige erklæring, at “De to parter (den betegnelse, der i erklæringen anvendes for Rusland og Kina) er imod, yderligere udvidelse af NATO og opfordrer den Nordatlantiske Alliance, til at opgive sine ideologiserende koldkrigs tilgange...”. Desuden: “Den kinesiske side har sympati for, og støtter de forslag, som Den Russiske Føderation har fremsat, om at skabe langsigtede, juridisk bindende sikkerhedsgarantier i Europa.” De to parter “er også imod dannelsen af lukkede blokstrukturer og modsatrettede lejre i Asien-Stillehavsområdet ...” Og: “Den russiske side bekræfter på ny sin støtte til princippet om ét Kina, og stadfæster, at Taiwan er en uomstøtelig del af Kina, og er imod enhver form for uafhængighed af Taiwan.”

Det fjerde afsnit identificerer FN som havende en “central koordinerende rolle i internationale anliggender” og opfordrer til samarbejde, ikke konfrontation mellem verdensmagterne. G20, BRICS, APEC, ASEAN og WTO (der skal “reformeres”) diskuteres indgående. De to parter “går ind for en udvidet anvendelse af SCO’s regionale struktur for antiterrorisme “. Den nylige “fælles erklæring fra lederne af de fem atomvåben stater om forebyggelse af atomkrig og undgåelse af våbenkapløb” bekræftes, og der drøftes skridt til nedtrapning af atomvåben og risici.

Dette er kun udvalgte punkter i den fælles erklæring, men betydningen er tydelig. Dette er et velkomment initiativ, der sætter den farlige geopolitik, der er i spil i forbindelse med Ukraine, i skarp kontrast til USA’s, UK’s og NATO’s planer og deres fordærvede, forsætlige passivitet, som dræber mennesker i Afghanistan.

Schiller Instituttets rolle, som en aktiv platform, for at få sandheden frem og fremme dialogen om de nødvendige politikker er afgørende. En international konference er planlagt til senere i denne måned.

Fornemmelsen af, hvad der kan gøres, var indeholdt i en erklæring, som blev udsendt i dag af senator kandidaten for New York, Diane Sare, på førstedagen af gademøder den 5. februar i New York City og flere dusin andre byer rundt om i landet, for at protestere mod krigshandlingerne fra Washington/UK/NATO. Sare skrev: "Lyndon LaRouches enke og grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, har fremlagt et alternativ til denne vej mod udslettelse, og omdrejningspunktet er det afghanske folks skæbne, som i øjeblikket er dømt til en pinefuld død af sult og sygdom, på grund af sanktioner og USA's og de europæiske bankers beslutning om, at indefryse deres midler i kølvandet på USA's pludselige exit. Lige nu sulter over 7 millioner børn, hvoraf en million er tæt på at dø.

"USA, Rusland og Kina kunne i fællesskab stå i spidsen for en indsats, der involverer de omkringliggende nationer, ikke blot for at levere den desperat, fornødne humanitære bistand, men også for at opbygge et fuldt funktionsdygtigt, moderne sundhedssystem i dette krigshærgede land. Dette ville kræve en ny infrastruktur til at levere vand og elektricitet, samt moderne transportsystemer. Taliban skal naturligvis være i centrum for forhandlingerne, men de har allerede indledt forhandlinger med mange af disse nationer og har intet at vinde ved at lade deres folk lide.

"Dette initiativ, som Zepp-LaRouche kalder "Operation Ibn Sina (Avicenna)", efter den geniale islamiske lærde og læge, der blev født i denne region for over 1200 år siden, er en mulighed for at opbygge tillid mellem stormagterne, der nu er faretruende tæt på krig, og samtidig forhindre den forestående sultedød for så mange som 23 millioner mennesker.

Ved at tilslutte sig "Operation Ibn Sina", kan USA afværge en atomkrig og redde millioner af menneskers liv i Afghanistan. Der er et presserende behov for handling nu. Som digtere har forstået bedre end politikere, dikterer den universelle lov, at disse sultende børns skæbne sandsynligvis bliver din egen,

hurtigere end du måske kan forestille dig.”

Udvalgt billede: Irina Iriser

Putin redefinerer krigsskuepladsen: Det skyldes økonomien!

Den 2. februar (EIRNS) – Den 17. december 2021 fremlagde Rusland offentligt to traktatudkast til hurtig vedtagelse – et med USA og et med NATO – som omhandler Ruslands eksistentielle betænkeligheder, med hensyn til Ruslands eksistentielle sikkerhed i forbindelse med NATO's ubønhørlige ekspansion mod øst, og placeringen af truende våbensystemer ved landets grænser. Rusland krævede omgående skriftlige svar på deres indtrængende forslag til at bremse det stormløb mod krig, der udgår fra Vesten. (https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1790809/)

Den 26. januar fremlagde USA og NATO fortrolige, skriftlige svar til Rusland. Men den 1. februar udtalte den russiske præsident Vladimir Putin på en pressekonference: “Lad mig understrege, at vi nøje analyserer de skriftlige svar, som vi modtog fra USA og NATO den 26. januar. Det står dog allerede klart ... at de grundlæggende, russiske betænkeligheder, blev ignoreret.”

Putin satte dernæst tingene på spidsen: Han fortalte pressen, at USA og NATO i virkeligheden ikke var bekymret for Ukraines sikkerhed, men brugte dette anliggende som en slags bjørnefælde, som en undskyldning for at indlede en total økonomisk krigsførelse mod Rusland for at ødelægge dets

økonomi og forhindre landets industrialisering". Hovedopgaven er at hæmme Ruslands udvikling... Ukraine tjener blot som et middel til at nå dette mål ... ved at trække os ind i en slags væbnet konflikt."

Dagen efter meddelte Kremls rådgiver, Juri Ushakov, at Putin skal mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping i Beijing den 4. februar, hvilket tydeliggør, at de to lande er dybt allierede, i både økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål. De to præsidenter vil afgive "en fælles erklæring om internationale relationer i den nye æra, samt global bæredygtig udvikling ... [som] vil afspejle Ruslands og Kinas fælles synspunkter om de vigtigste globale udfordringer, herunder sikkerhedsspørgsmål", oplyste Ushakov.

Helga Zepp-LaRouche glædede sig i dag over, at der lægges vægt på den underliggende økonomiske krise bag krigsfaren og også på den nødvendige totale internationale økonomiske omstilling, der er nødvendig for at skabe en varig fred. De seneste trusler fra amerikanske og især britiske embedsmænd om, at de har til hensigt helt at udslette Ruslands evne til at industrialisere og udvikle sig, er endelig ved at vække folk til den virkelighed, som Lyndon LaRouche har advaret om i årtier.

Zepp-LaRouche udtalte i sin ugentlige webcast den 28. januar: "Sproget i dette er så brutalt, at det i bund og grund udtrykker: Se – vi formåede med chokterapien i 1990'erne, med Jeffrey Sachs i Jeltsin-perioden, at forvandle en tidligere supermagt til et råstofproducerende tredjeverdensland, og nu vil vi nægte Rusland retten til at industrialisere ved at anvende sådanne foranstaltninger. Det er allerede en form for krigserklæring! Hvordan kan man nægte et land at udvikle sig industrielt?... Hvis man læser sproget, hvordan det er skrevet, viser det en tankegang, som er den tankegang, der kendetegner et parti, der allerede erklærer krig."

Zepp-LaRouche fortsatte: "Vi sidder på en krudttønde: Årsagen

til al krigsfaren er, at det finansielle system er ved at sprænge i luften. Der er mange rapporter om, at de såkaldte 'emerging markets', som er et synonym for udviklingslandene, kan få en enorm gældskrise, hvis der sker den mindste 'tilspidsning' af renteniveauet fra Federal Reserve, den amerikanske centralbank. Så nødvendigheden af at følge LaRouches fire love og for alvor bevæge sig i en helt anden retning og genopbygge verdensøkonomien ved at have en egentlig udvikling, begyndende med et globalt sundhedssystem, er af største vigtighed."

Zepp-LaRouche noterede sig, at der i mange lande rundt om i verden er en begyndende og betydelig modstand mod krigskampagnen og endda mod den økonomiske politik, der er årsag til den: nogle mennesker er ved at blive konfliktramte og urolige, og det med rette. "Dette er et oplagt øjeblik til at fokusere den voksende krigsangst i mange nationer rundt om i verden mod briterne", udtalte Zepp-LaRouche, "som trods alt er de politiske ophavsmænd til det globale fremstød mod krigsførelse blandt supermagter. Dette kunne ødelægge deres evner for altid."

Zepp-LaRouche henledte igen opmærksomheden på det ubeskrivelige folkemord, der er i gang i Afghanistan, hvor halvdelen af befolkningen er i fare for at sulte ihjel i løbet af vinteren, hvilket i høj grad skyldes den ulovlige indefrysning af landets aktiver i udlandet, og de nådesløse økonomiske sanktioner, der er pålagt landet. Blandt de mest umiddelbart truede er 1 million børn, der er så underernærede, at de, hvis de befandt sig i et udviklet land, ville høre hjemme på hospitalets intensivafdelinger. Dette er en forbrydelse mod menneskeheden, som er ved at ske for øjnene af os, og den begås af de samme britiske og amerikanske finansielle interesser, som står bag krigshandlingerne mod Rusland og Kina.

Udvalgt billede: IanLavrinovich,Pexels

NYHEDSORIENTERING den 4. februar 2022: Mette Frederiksens problem: Arrogance + Ignorance = Katastrofe. Video, lyd og resumé..

Med formand Tom Gillesberg.

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/02/tg-4.2.22-cut.mp3>

Resumé:

Før åbningsceremonien ved OL i Beijing er der topmøde mellem Putin og Xi Jinping hvor Rusland og Kina vil bekræfte det tætte venskab og nok fremlægge nye økonomiske samarbejdsaftaler. Man forbereder at gøre sig uafhængige af amerikanske dollars og SWIFT-systemet. Vestens diplomatiske boykot understreger at man ikke kan regne med Vesten.

Mette Frederiksens pressemøde på Marienborg, hvor hun annoncerede at Danmark nu er i frontlinjen imod Rusland og

ikke ville have en ligeværdig dialog er en farlig kurs. Arrogance + Ignorance = Katastrofe. Man er ikke dumme men dumlærde. Man fravælger med fuldt overlæg fakta, hvis de ikke passer ind i fortællingen man forsøger at sælge. Man overser de dramatiske konsekvenser af de beslutninger man træffer som i FE-sagen, Minksagen og nu korstoget imod Rusland.

Rusland havde ikke kun fået mundtlige løfter om at NATO ikke ville blive udvidet mod Øst. OSCE-aftalen fra Istanbul i 1999 garanterede ikke kun frihed for stater til at indgå alliancer for egen sikkerhed, men også at dette ikke måtte ske på bekostning af andre landes. Der har man ikke respekteret ved udvidelsen af NATO og diskussionen om at integrere Ukraine i Nato. Vi må forhandle og samarbejde med Rusland og Kina så alle kan leve trygt og sikkert.

Hvordan kan Vesten beskyldte Kina for at lave (et ikke eksisterende) folkemord i Xinjiang, når man selv gennemfører et reelt folkemord i Afghanistan gennem at fastholde sanktioner og tilbageholde Afghanistans penge i vestlige banker? 20 mio. børn sultet og mange vil dø her i vinter, hvis ikke Vesten skifter kurs.

Se interview med Liu Xing fra Aalborg Universitet på Schiller Instituttets hjemmeside.

Nedsmeltningen af det transatlantiske finansielle system er i gang. Siden 2008 er det blevet opbygget gigantiske finansbøller under 13 år med negative renter og kvantitative lempelser. Inflationen i USA er nu 7 % og den er over 5 % i EU. Det er kun begyndelsen. Den kæmpe gæld der er opbygget skal der nu betales renter på og det er der ikke råd til. Der skal betales mere og værdierne er langt mindre værd. Det kan kun gå galt.

Eneste løsning er LaRouches fire økonomiske love. Lær af Kina. Rusland skal ikke vælge mellem Europa og Asien men være bindeled mellem Europa og Kina.

Hvedebrødsdagene er måske ovre for den danske regering. Kan

ikke længere gemme sig bag COVID-19. Se på verden med friske øjne inden det er for sent. Gå med i Schiller Instituttet.

Diskussion: Den danske håndtering af COVID-19 var meget bedre end mange andre steder, men det var ikke pga. af regeringen, men fordi der var en høj grad af tillid og samfundssind blandt befolkningen. Husk at mange lande i Europa ikke som Danmark er hoppet med på briternes korstog imod Rusland.

EIR udspørger den danske statsminister, udenrigsminister og forsvarsminister om Ukraine-Rusland på TV2

KØBENHAVN, 31. januar (EIRNS)- I dag, to dage efter at den danske statsminister Mette Frederiksen sagde, at hun ville overveje at sende våben til Ukraine, blev der indkaldt til et pressemøde på Marienborg med statsministeren, udenrigsminister Jeppe Kofod og forsvarsminister Trine Bramsen for at lancere regeringens nye Udenrigs- og Forsvarspolitiske Strategi. EIR havde mulighed for at stille et spørgsmål. Første del af pressekonferencen blev transmitteret direkte på TV2 News, og anden del, der startede med EIR's spørgsmål, blev transmitteret direkte på TV2 Play.

Danmark er midt i beslutningen om, hvorvidt man vil følge den britiske eskaleringspolitik eller afvise den, som flere og flere europæiske lande gør. For to dage siden udtalte statsminister Mette Frederiksen til Jyllands-Posten: »Jeg vil

ikke udelukke (at sende militært isenkram til Ukraine, red.), og jeg har ingen principiel modstand mod, at vi gør det. Situationen omkring Ukraine udgør nu en alvorlig trussel mod Europa, og der er en reel risiko for en væbnet konflikt på europæisk jord. Skulle situationen i Ukraine eskalere yderligere, vil Rusland også blive mødt med sanktioner af »en hidtil ukendt dimension«.« Dette var også budskabet på pressekonferencen.

Inden EIR's spørgsmål blev ministrene spurgt, om Danmark ville sende våben og endda tropper til Ukraine. Indtil videre har Ukraines forsvarsminister bedt om dansk støtte til at håndtere cyberangreb, sagde Forsvarsministeren.

Her er Statsministerens udveksling med EIR-journalist Michelle Rasmussen:

EIR: Det er Michelle Rasmussen, Executive Intelligence Review.

I forgårs sagde Ukraines forsvarsminister Reznikov, at situationen langs grænsen til Rusland er den samme, som for et år siden. At der er ingen aktioner eller fænomener af betydning. Præsident Zelensky sagde, at USA bør holde op med at sige, at krig er umiddelbart forstående – at man ikke skal skabe panik.

Hvis Danmark sender våben til Ukraine, en politik, som er ført an af Storbritannien lige nu, vil det bare optrappe krisen, så vel som, hvis man indførte endnu hårdere sanktioner, som også vil ramme Europa, eller USA's krigsspil, som Global Lightning [øvelse afholdt af USA's strategiske kommando -red.}, om hvordan man fortsætter en atomkrig efter et førsteslagsangreb?

Er det ikke bedre, at have alvorlige forhandlinger med Rusland angående et muligt NATO-medlemskab for Ukraine, offensive våben langs grænsen, og at forhandle om en ny sikkerhedsarkitektur, som inkluderer Rusland, som vi burde have gjort i 1991?

Mette Frederiksen: At vi skulle have givet Rusland indflydelse på den europæiske infrastruktur i 1991?

EIR: At efter Sovjetunionens opløsning var der lagt op til –

Mette Frederiksen: Det er helt klart, at det er kun Europa og europæere der bestemmer, hvordan vores infrastruktur skal se ud. Vi ønsker selvfølgelig at have en dialog med Rusland. Det har vi. Det har vi i NATO-sporet. Det har vi mellem Europa og Rusland. Og det ønsker vi at have fremadrettet. Vi har hele vejen igennem det her appelleret til Rusland om at vælge en diplomatisk løsning, og går dialogens vej.

Det vi samtidig siger er, hvis Rusland vælger at angribe Ukraine, så svarer vi selvfølgelig igen.

Men lad mig gentage. Hvordan Europæere vælger at indrette sig, det er et anlæggende for Europa, ikke for nogen som helst andre.

Jyllands-Posten.

EIR: Undskyld. Udenrigsministeren vil sige noget.

Mette Frederiksen: Vi skal have flere spørgsmål. Jyllands-Posten, værsgo.

Modreaktion spirer mod krigspartiets vanvid

Den 29. januar (EIRNS) – Mens Biden-kabinettet fortsætter med at himle op over en indbildt russisk hensigt, om at invadere Ukraine, og mens Rusland, Kina og Iran fortsat bliver portrætteret af europæiske og amerikanske politiske eksperter

og medieeksperter som onde skurke, der er ude på at ødelægge den vestlige verdens frihed og velstand, er der en voksende modreaktion imod dette vanvid, både fra ledende personer og almindelige borgere.

Begynd med hovedartiklerne i samtlige medier, hver dag og hver time, i de sidste to måneder: "Rusland har samlet over 100.000 tropper, kampvogne og tilhørende militært udstyr på grænsen til Ukraine, som forberedelse til en invasion der berøver det heroiske ukrainske folks frihed og demokrati". Men lad os høre, hvad den ukrainske forsvarsminister har at sige om denne angiveligt eksistentielle fare:

Ukraines forsvarsminister Oleksij Reznikov: "Situationen på grænsen mellem Ukraine og Rusland, er på nuværende tidspunkt ikke anderledes end i foråret sidste år. I øjeblikket er der ingen væsentlige begivenheder eller fænomener". Selv Ukraines præsident Volodymyr Zelensky sagde til USA, at de skulle holde op med at råbe at en krig er nært forestående, at det er en "vildfarelse".

Men begå ikke den fejl at konkludere, at dette er ensbetydende med, at der ikke er nogen chance for en krig mellem to atommagter, hvorved selve civilisationen trues. Som EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher påviser i det aktuelle nummer af EIR, drives krigen frem af det vestlige finanssystems hastige sammenbrud (se: "The U.S.-NATO Hidden War Threat: The Green New Deal"), ikke af den indbildte "aggression" fra Rusland, Kina eller Iran.

Den tidligere østrigske udenrigsminister Karin Kneissl latterliggjorde på meget polemisk facon det krigshysteri, som er baseret på et spinkelt grundlag: Krigstruslen i Ukraine, sagde hun, "er en forestilling der opstår, men som ikke helt svarer til virkeligheden – det er en virkelighed, som medierne har fremstillet... Især briterne kaster sig ind i kampen", mens "flere og flere våben og endda tropper fra NATO-lande" sendes til Ukraine på trods af de omfattende ødelæggelser, som ville

ramme hele Europa, hvis der udbrød krig.

Se nu på Iran, hvor Biden-regeringen har nægtet at omgøre den farlige og tåbelige forkastelse af JCPOA-atomaftalen (Joint Comprehensive Plan of Action) med Iran fra 2015, som Trump-regeringen ophævede i 2018. Generalløjtnant Gadi Eizenkot, stabschef for de israelske forsvarsstyrker fra 2015 til 2019, udtalte til Al-Monitor, at den daværende israelske præsident Benjamin Netanyahu havde konspireret med sin Mossad-chef for at presse Trump-administrationen til at skrotte Iran-aftalen, uden så meget som at rådføre sig med det israelske militær om konsekvenserne. Eizenkot hævdede ikke kun, at resultatet var Irans øgede berigelse af uran, hvilket bragte dem tættere på en atomar våbenkapacitet, men at Iran havde gjort det "med legitimitet", da JCPOA tillod dem at gøre det, da USA brød deres aftale.

Det vanvittige i de britiske og amerikanske trusler og krigsforberedelser, påpegede Schiller Instituttets formand Helga Zepp-LaRouche i dag, er "ikke anderledes i tankegangen end hos huleboerne, som dræbte deres naboer med sten – bortset fra at de nu har atomvåben". Det anglo-amerikanske krigsparti har ikke til hensigt at "konkurrere" i den nye multipolære verden, hvor Kina og Rusland nu er "næsten ligeværdige" magter i forhold til de aftagende transatlantiske nationer. De forestiller sig snarere, at de kan stoppe Kinas og Ruslands fremgang ved hjælp af sabotage, finansiel krigsførelse og den afskyelige "sanktionspolitik". En "højtstående embedsmand i administrationen", som den 25. januar briefede pressen anonymt om de planlagte sanktioner mod Rusland, lagde ikke skjul på denne ulovlige og umoralske kendsgerning: Hensigten, sagde han, er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere landets økonomi ganske hårdt". Dette er tilsyneladende også politikken over for Kina, hvor Biden-administrationen har afslået at ophæve de destruktive sanktioner, som Trump-administrationen har indført mod Huawei og mange andre kinesiske virksomheder (faktisk har Biden-

teamet skærpet sådanne sanktioner), og har anvendt politiske virkemidler til at sabotere den økonomiske udvikling i Kina. Som Zepp-LaRouche bemærkede, er dette det stik modsatte af den Westfalske Fred, som er grundlaget for den moderne nationalstat, hvor suveræne nationer respekterer andres suverænitet.

Men modreaktionen er voksende. Amerikanerne, der er blevet draget ind i fabrikerede debatter om f.eks. vacciner, klima og partipolitik, mens økonomien eksploderer og verden "søvngængeragtigt går ind i en term nuklear tredje verdenskrig", erkender i stigende grad, at verden er på vej mod kaos, og de søger efter løsninger. Disse løsninger har altid været der, i form af Lyndon LaRouches Fire Love, men de blev holdt skjult for befolkningen, ved den ulovlige retsforfølgelse af LaRouche og mørklægningen af hans ideer, af de samme korrupte institutioner og personer, som har ført os til denne sørgelige situation. Denne modreaktion viser, at dette øjeblik udgør et stort potentiale, med optimisme snarere end frygt og ængstelse, da søvngængerne er ved at blive opmærksomme på faren, og blot skal udstyres med de rette værktøjer til at bringe verden sammen, og opbygge det nye paradigme for menneskeheden.

Udvalgt billede: Max Vakhtbovych, Pexels

Krig mod Rusland? Menneskets

værdighed er givet i dine hænder

Den 27. jan. (EIRNS) – Den Russiske Føderation insisterer fortsat på, at USA og NATO forpligter sig til at imødekomme Ruslands behov for forsikringer om, at dets nationale sikkerhedskrav vil blive respekteret. Men besvarelsenerne i denne uge – officielt leveret af USA og NATO – lever langt fra op til kravene. USA og NATO tilbyder en mulighed for at forhandle om sekundære spørgsmål, men har ikke afgivet nogen positiv tilkendegivelse om Ruslands centrale sikkerhedskrav.

Rusland, som går videre med militærøvelser i Hviderusland og Arktis, og organiserer træningsøvelser med anvendelse af dets atomstyrker, har gentagne gange gjort det klart, at manglende reaktion vil fremtvinge anvendelse af “militære eller militær-tekniske foranstaltninger”. Vil disse foranstaltninger omfatte fremskudt opstilling af hypersoniske atommissiler? Placering af korthækkende atommissiler i Kaliningrad? USA opretholder omkring 200 nukleare tyndgekræfts-bomber i Europa gennem fælles atomare missioner. Hvis Rusland forsøger at lægge et lignende pres på USA, hvor kort bliver så tidsrummet, til at træffe beslutning om at reagere på et reelt (eller opfattet) atomangreb?

Du og jeg kan ikke regne med, at amerikanske politikere, britiske imperialister eller NATO-kommandanter vil gøre det rigtige – for at undgå en situation, der, hvad enten det er bevidst eller ved et uheld, hurtigt kan eskalere til en ikke atomudveksling, man ikke kan overleve, der vil dræbe hundreder af millioner af mennesker inden for en time og ødelægge civilisationen globalt, måske permanent.

De NATO/angloamerikanske galninge, der forsøger at tvinge Rusland og Kina til underkastelse, kan heller ikke regne med samtykke fra deres formodede partnere og redskaber.

Udenrigsminister Blinken hævder, at NATO er forenet, at der er "korrelation" mellem USA's og de andre NATO-landes synspunkter. Men han tager fejl. De, der er opsat på at knuse Rusland, frygter, at et enkelt NATO-land kan udhule den konsensus, som deres beslutninger skal træffes på baggrund af. Vil Kroatien stå fast? Vil Bulgarien? Vil Ungarn pligtskyldigt spille sin selvmordsrolle? Vil Tyskland, efter sit angreb på Sovjetunionen i 1941-1945, virkelig forberede en ny krig mod Rusland? Vil diplomater, politikere, generaler og tænkere bryde geledet?

Dette er øjeblikkets ubesvarede spørgsmål.

Når russiske diplomater bliver smidt ud af Washington, D.C., mens amerikanske diplomater efter sigende planlægger at forlade Beijing; når mediernes trommehvirvel for krig intensiveres, og når fredstilhængere hænges ud som forrædere – når våben flyver ind i Ukraine, når nye sanktioner overvejes – når opfordringerne til censur vokser – vil du så gå i brechen for den menneskelige arts værdighed og også for dit eget liv? Vil du forkaste det afskyelige malthusianske dogme, som hævder at vi er for mange mennesker, og den falske kultur, som påstår at vi er dyr? Vil vi være her for at beundre de overvældende observationer, som James Webb-rumteleskopet snart vil sende tilbage til Jorden?

En krise af denne størrelsesorden – et absolut skillepunkt i historien – kræver store ting af os. LaRouche-bevægelsen, der ledes af Helga Zepp-LaRouche, har advaret om krisens omfang, som stadig flere mennesker erkender, og har forpligtet sig til at katalysere det nødvendige nye paradigme på denne planet.

I sit digt {Kunstnerne,} udtrykte Friedrich Schiller – Schiller Instituttets navnebror – det ærbødige ansvar, som påhviler hver enkelt af os i dag.

"Menneskets værdighed er givet i jeres hænder,

"Beskyt denne!

“Den synker med dig! Med dig er den opstået!”

Kan fremtiden regne med dig?

Washington udsender skriftligt svar og fortsætter truslerne mod Rusland; modstanden mod USA's og Storbritanniens krigskampagne vokser

Den 26. jan. (EIRNS) – I dag afholdt udenrigsminister Antony Blinken en pressekonference i udenrigsministeriet, og møder for lukkede døre med medlemmer af Kongressen, hvor han meddelte, at USA har givet skriftlige svar på Ruslands tekster fra december, om foreslåede sikkerhedsaftaler. Han erklærede også: “Desuden har NATO udarbejdet, og vil aflevere sit eget dokument, med idéer og bekymringer om kollektiv sikkerhed i Europa til Moskva – og dette dokument styrker os fuldstændigt, og omvendt. Der er ikke nogen tvivl, hos USA og vores allierede og partnere, om disse spørgsmål.”

Mens Blinken i sine bemærkninger gentog sin sædvanlige, mørke opremsning af beskyldninger og trusler mod Rusland, er der i virkeligheden fra mange sider ved at komme klarhed over, hvor farlig og hvor “britisk” hele denne konfrontationspolitik er. Blinken kan sende røgskyer op om “enhed”, input fra

“allierede” og lignende, men virkeligheden er en anden. Selv da en journalist spurgte Blinken: Taler du om “en forenet tilgang til Europa”. Hvad mener du om Tysklands holdning?” Hun spurgte: “Ville du sige, at du er glad eller tilfreds med, at Tyskland sender hjelme til Ukraine i stedet for våbenleverancer?” Blinken nøjedes med at puste og stønne om, at hvert land har “forskellige kapaciteter”.

Kort sagt, hvad Blinken sagde i sin pressebriefing var, at Rusland er aggressoren mod Ukraine, og advarede: “Vi har opstillet drastiske konsekvenser, hvis Rusland vælger yderligere aggression.” Blinken gentog sin sofistiske tilgang til Rusland med “to veje”: at vestlig militarisering i Østeuropa er vejen til afskrækkelse, men at USA og Vesten ellers er åbne for diplomati, “hvis Rusland vælger det”.

Om det såkaldte afskrækkelsesspor, gav Blinken en fyldig redegørelse. Han sagde: “Tre leverancer af amerikansk defensiv militærbistand ankom til Kiev i denne uge, indeholdende yderligere javelin-missiler og andre anti-våbensystemer, 283 tons ammunition og ikke-dødelig udrustning... Der forventes flere leverancer i de kommende dage. Vi har ydet mere defensiv sikkerhedsbistand til Ukraine i det seneste år end i noget tidligere år... I sidste uge bemyndigede jeg amerikanske allierede – herunder Estland, Letland og Litauen – til at levere militært udstyr af amerikansk oprindelse... I sidste uge meddelte vi også Kongressen vores hensigt om at levere Mi-17 helikoptere til Ukraine...” Og 8.500 amerikanske soldater er i “forhøjet beredskab til at blive indsat”, hvis det skulle blive nødvendigt for at “styrke de allieredes østlige flanke”.

Blandt den voksende modstand mod denne farlige styrkeprøve ses adskillige politiske ledere og sammenslutninger i Europa.

I Kroatien udtalte præsident Zoran Milanovic i denne uge, at hans land på ingen måde vil blive involveret i Ukraine-krisen eller sende soldater. Han udtaler, at Ukraine ikke hører hjemme i NATO, og at det var EU (N.B., herunder

Storbritannien), der udløste et kup i Kiev i 2014. Desuden sagde Milanovic, som rapporteret af Euractiv, at krisen ikke har noget at gøre med Ukraine eller Rusland, men er relateret til dynamikken i USA's interne situation, og at de internationale sikkerhedsproblemer afspejler "inkonsekvenser og farlig adfærd" fra USA's side.

I Spanien har partiet Unidos Podemos og otte mindre partier, alle ni venstreorienterede medlemmer af Socialistpartiets regeringskoalition, offentligt modsat sig premierminister Pedro Sanchez' beslutning, om at sende militære styrker, for at deltage i NATO's opbygning af styrker mod Rusland, og opfordrer til en antikrigs-mobilisering som i 2003, hvor Aznar-regeringen, der havde udsendt Spaniens militærstyrker til George Bushs krig mod Irak, blev fordrevet. Der sættes spørgsmålstegn ved selve NATO's eksistens.

Fredag den 28. januar vil den franske præsident Emmanuel Macron tale i telefon med den russiske præsident Vladimir Putin. I dag mødtes embedsmænd fra Normandiet-gruppens fire nationer – Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine – i Paris i otte timer og udsendte en erklæring. De planlægger at mødes igen i Berlin i næste måned.

I dag bragte Sputnik News en artikel med en gennemgang af modstanden i Frankrig og andre steder i Europa mod det amerikansk/britiske opgør med Rusland. Med overskriften: "Fransk politiker: Forundret over USA's krigsmageri, Frankrig og Tyskland forsøger at undgå EU's militarisering", bringer artiklen et interview med Karel Vereycken, næstformand for Solidarité & Progrès i Frankrig, som udtalte, at "Frankrig og Tyskland er ikke interesseret i at danse efter USA's, Storbritanniens og NATO's melodi – og det er der en god grund til...".

Schiller Instituttet leverer den kritiske platform internationalt, for at vække verden til bevidsthed om krigsfaren, og om hvad der må gøres udenrigspolitisk og

økonomisk, herunder humanitære nødhjælpsaktioner, for at stoppe de forhold og de gerningsmænd, som har skabt denne frygtelige krisesituation. Hjemmesiden leverer løsningsforslag, og en yderligere international konference med henblik på at mobilisere indsatsen er under forberedelse i starten af februar.

Udvalgt billede: Somchai Kongkamsri

For at undgå verdenskrig, tænk og agér for hele menneskeheden

Den 25. januar (EIRNS) – EIR, Daily Alert Service og andre LaRouche-publikationer, herunder vores videoklip, må, især i de kommende dage, være rettet mod at bekræfte virkeligheden af den nuværende fare for total krig, herunder termonuklear krig, og hvad der skal gøres for at afværge den – selv om der er mange forvrængninger af den besindige strategiske vurdering, som er nødvendig i denne situation, i de trykte og elektroniske medier, enten på grund af inkompetence eller af forsætlig hensigt. Dette begynder med at redegøre nøgternt, især til det stort set uvidende amerikanske folk, for hvad den russiske regering rent faktisk siger. Mandag udtalte den russiske præsidents talsmand, Dmitri Peskov, under sin briefing: "Vores statsoverhoved, som øverstkommanderende og den mand, der definerer vores lands udenrigspolitik... træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre vores fælles sikkerhed og beskytte vores interesser... Det var os, der tog initiativ til forhandlingerne, konsultationerne [om sikkerhedsgarantier for Rusland], og vi forventer at modtage

skriftlige svar på vores forslag, som har til formål at hjælpe os med at undgå sådanne tilspidsede situationer i fremtiden.”

Peskov nægtede at spekulere i en eventuel militær aktion, som kunne blive indledt, enten af Ukraine eller af Rusland. Han oplyste, at der på nuværende tidspunkt ikke var nogen plan om, at Biden og Putin skulle tale sammen igen. Disse skriftlige svar fra USA og NATO er den klare forudsætning for alt andet.

Vi insisterer også eftertrykkeligt, og som kun disse publikationer kan gøre det, på, at på trods af den åbenlyse skyld, som de afstumpede fraktioner i de amerikanske efterretningstjenester bærer, herunder deres kriminelle manipulation af, og indblanding i, den amerikanske kongres, er den krigsplan, der i øjeblikket udfolder sig, af britisk oprindelse, lige som den var i Irak I (Margaret Thatcher) og Irak II (Tony Blair). I dag repræsenterer den ulykkelige Boris Johnson de uappetitlige, imperiale “levninger”, som er den fjolledede “Global Britain”-plan. Et energisk, polemisk angreb på “den britiske liberale imperialismes seksuelle impotens”, som i går på uhyggelig vis blev udstillet i en “særlig baggrundsbriefing” af “højtstående embedsmænd, fra den amerikanske administration” om de “utroligt restriktive” sanktioner, der er ved at blive indført mod Rusland, eller i Storbritanniens fordærvede ligegyldighed over for forsvaret af de britiske undersåtters generelle velfærd, som det kommer til udtryk i “flok”-tilgangen til coronavirus-pandemien, er bestemt på sin plads, og ville give et ubehageligt ekko i Buckingham Palace lige nu. (Den nu afgåede Andrew var faktisk den ideelle repræsentant for det sidstnævnte britiske “Store Spil”).

Indførelsen af nye sanktioner mod Rusland, som nu drøftes i den amerikanske kongres, af senatorerne Menendez (D-New Jersey) og Risch (R-Idaho), overvejes samtidig også mod Kina, angiveligt på grund af den “imperialistiske trussel”, som Kina kunne udgøre mod Taiwan. Især har maniske republikanske lovgivere foreslået, at disse nye russiske sanktioner burde

indføres nu, selv inden der overhovedet er sket nogen episoder med militære styrker ved den ukrainsk/russiske grænse. Bortset fra sofistiske spidsfindigheder, er sanktioner i virkeligheden ikke en åbenlys krigshandling?

Den nuværende krigshandling, blev faktisk ikke fremprovokeret af nogen som helst nylige russiske handlinger. Ukraines Natalia Vitrenko dokumenterer i sit "Åbent brev til verdens ledere": Stop med at levere våben og bruge politisk afpresning til at opildne Ukraine til krig med Rusland!", at "Splittelsen i samfundet og bedrageriet af vores befolkning er blevet intensiveret af den politik, der er blevet påtvunget vores land, og som går ud på at søge optagelse i EU og NATO. I 1991 blev Ukraines suverænitet anerkendt af verdenssamfundet på grundlag af de normer og principper, der er fastsat i erklæringen om Ukraines statslige suverænitet, som to gange blev bekræftet af vores folk, ved landsdækkende folkeafstemninger (17. marts og 1. december 1991). Denne erklærings retsvirkning har stadig forrang... Det betyder, at verdenssamfundet ikke blot har anerkendt, men er forpligtet til at forsvare Ukraines suverænitet, som en neutral, stat uden for blokkene, der er forpligtet til en udenrigspolitik, der går ud på at skabe en unionsstat med de tidligere republikker i Sovjetunionen..."

Virkeligheden er, at det samme anglo-amerikanske efterretningsetablisement, der fabrikerede "Russia-gate"-svindelnummeret, og anstiftede omstyrtelsen af Ukraines behørigt valgte regering i februar 2014, har indgået et samarbejde med en pro-nazistisk gruppering for at fremprovokere en krig ved Ruslands grænse. Vi bør i denne sammenhæng nævne den nylige henvisning, fra kinesiske talsmænd til en "nultolerance"-politik, over for forsøg på "farverevolutioner" i nationer som Kasakhstan, der grænser op til både Rusland og Kina. Forskellige amerikanske kommentatorer, der nu advarer om krigstruslen, mener, at "der er intet USA rent faktisk kan gøre for at stoppe en russisk

aktion", og at "der ikke er noget grundlag for at tro, at NATO kan forvente at vinde en krig i dette område". De overser imidlertid pointen. Britiske imperiale interesser, som dominerer tankegangen i USA's udenrigsministerium, er klar over, at deres system er dømt til undergang, medmindre Kina og Rusland underlægges – hvilket imidlertid vil medføre en planetarisk undergang, ikke blot en monetær undergang for et allerede dødt system.

Den transatlantiske politik følger ikke længere logikken, endsige fornuften. I en artikel med titlen "NATO som religion" udtaler forfatteren Alfred de Zayas, professor ved "Geneve School of Diplomacy" og FN-embedsmand, følgende: "Jeg vover at opstille den hypotese, at den bedste måde at forstå NATO-fænomenet på, er at betragte det som en sekulær religion. Så har vi lov til at tro på dens usandsynlige fortællinger, fordi vi kan antage dem som tro... Som [med] enhver religion, har NATO-religionen sit eget dogme og sit eget leksikon. I NATO's leksikon er en "farverevolution" [det samme som] et statskup, demokrati er sammenfaldende med kapitalisme, humanitær intervention indebærer "regimeskift", "retsstat" betyder VORES regler, "Satan nr. 1" er Putin, og Satan nr. 2 er Xi Jinping.

Kan vi tro på NATO's religion? Selvfølgelig. Som den romersk-karthagiske filosof Tertullian skrev i det tredje århundrede e.Kr. – Credo quia absurdum. Jeg tror på det, fordi det er absurd"... Jeg tør betragte mig selv som en amerikansk patriot – og en frafalden fra NATO-religionen – fordi jeg afviser tanken om 'mit land ret eller uret'. Jeg ønsker, at mit land skal have ret og gøre retfærdighed – og når landet er på afveje, ønsker jeg, at det vender tilbage til idealerne i forfatningen, i vores Uafhængighedserklæring og i talen fra Gettysburg – noget, som jeg stadig kan tro på.

"NATO har udviklet sig til den perfekte religion for tyranner og krigsmagere."

Det er imidlertid ikke nok at stræbe efter at "vende tilbage

til" den amerikanske republik. Der må formuleres en politik nu for at håndtere chokket fra det, som den britiske finansøkonom Jeremy Grantholm den 20. januar karakteriserede som "afslutningen på Feds amerikanske ekstravagante boble: boliger, aktier, obligationer og råvarer", "de tre og en halv superboblers kollaps". For at afværge den anglo-hollandske imperiale tilskyndelse til total krig, herunder term nuklear krig, må det amerikanske præsidentskab offentligt afvise krig mod Rusland og Kina. Det bør overveje og reagere positivt på det perspektiv, som Xi Jinping præsenterede for et oprørt publikum i Davos i sidste uge: "Der er behov for at landene styrker det internationale samarbejde mod COVID-19, gennemfører et aktivt samarbejde om forskning og udvikling af lægemidler, i fællesskab opbygger flere forsvarslinjer mod coronaviruset og fremskynder bestræbelserne på at opbygge et globalt sundhedsfællesskab for alle... I forbindelse med den igangværende COVID-19-bekæmpelse, skal vi udforske nye drivkræfter for økonomisk vækst, nye former for socialt liv og nye veje for udveksling mellem mennesker, i et forsøg på at lette grænseoverskridende handel, holde industri- og forsyningskæderne sikre og smidige, og fremme stabile og solide fremskridt i den globale økonomiske genopretning..."

Operation Ibn Sina, den globale sundhedspolitiske platform fra Komitéen for Modsætningers Sammenfald samt Lyndon LaRouches "Fire Økonomiske Love", den mest kortfattede erklæring om, og fremme af, Hamilton og Den amerikanske Frihedskrigs afvisning og erstatning af den britiske liberale imperialism, er den klart tilgængelige løsning for et hurtigt skridt fremad for det amerikanske præsidentembede, ind i det enogtyvende århundrede, fri for det britiske imperiums "metoder fra det attende århundrede", som Franklin Delano Roosevelt afviste.

Udvalgt billede: Pexels

Video: Samarbej med Kina. Det er ikke fjenden.

Interview med Li Xing, PhD, professor i udvikling og internationale relationer ved Aalborg Universitet

KØBENHAVN, 27. januar 2022 – Schiller Instituttet i Danmark har gennemført et vigtigt, timelangt videointerview med Li Xing, ph.d., professor i udvikling og internationale relationer ved Aalborg Universitet i Danmark. Li Xing er medlem af det samfundsvidenskabelige fakultet på Institut for Politik og Samfund og leder af forskningscentret for udvikling og internationale relationer. Han er oprindeligt fra Jiaxing nær Shanghai og arbejdede i Beijing, inden han kom til Danmark i 1988 for at tage sin kandidat- og ph.d.-grad.

Det omfattende interview dækker Kinas forbindelser med USA, Europa (USA–Kina-rivalisering), Rusland (Kina ville støtte Rusland, hvis det blev smidt ud af Swift-betalingsystemet), Europa og Afrika (Kinas udviklingsprogram er en hjælp for Europa i forbindelse med flygtningeproblemet), Latinamerika (Kina har fremmet den økonomiske udvikling i USA's baghave, mens USA har været fokuseret på krige og farverevolutioner), Afghanistan (med helhjertet støtte til Operation Ibn Sina) og andre udviklingslande.

Det omfatter også, hvad professor Li Xing ville sige til præsident Biden om forbindelserne med Kina, Xi Jinpings Davos-

tale, Bælte- og Vej-Initiativet og Xinjiang-spørgsmålet. Han opfordrer USA og Europa til at samarbejde med Kina om deres respektive nødvendige infrastrukturudvikling, for at fremme udviklingen af de underudviklede lande og for at droppe den geopolitiske taber-strategi. Han slutter med at rose Schiller Instituttets udviklingsprogrammer for verden.

Interviewet, der blev foretaget af Michelle Rasmussen, vil blive transskriberet til offentliggørelse i EIR og er nu tilgængeligt på Schiller Instituttets YouTube-kanal i Danmark.

Here is a pdf version published in Executive Intelligence Review, Vol. 49, No. 5 (www.larouchepub.com/eiw). We encourage you to subscribe.:

Download (PDF, Unknown)

INTERVIEW

Professor Li Xing

Cooperate with China – It Is Not the Enemy

The following is an edited transcription of an interview with Prof. Li Xing, PhD, conducted on Jan. 26 by Michelle Rasmussen, Vice President of the Schiller Institute in Denmark. Dr. Li is a professor of Development and International Relations at the Department of Politics and Society, Faculty of Humanities and Social Sciences, Aalborg University. Li Xing was born in Jiaxing, China, near Shanghai. He earned his BA at the Guangzhou Institute of Foreign Languages. He came to Denmark from Beijing in 1988 for his MA and later completed his PhD studies at Aalborg University.

Subheads have been added. A video of the interview is available here . <https://youtu.be/rulm1czmaTE>

Michelle Rasmussen: Welcome, Professor Li Xing, thank you so much for allowing me to interview you.

Prof. Li Xing: Thank you too.

Michelle Rasmussen: Li Xing, as we speak, there is an overhanging threat of war between the United States and NATO against Russia and China, countries which the war faction in the West sees as a threat to the disintegrating, unipolar Anglo-American world dominance.

On the other hand, the Schiller Institute has led an international campaign to try to get the U.S. and Europe to cooperate with Russia and China to solve the great crises in the world, especially the pandemic, the financial and economic crises, the underdevelopment of the poor countries, and the cultural crisis in the West. Our international president, Helga Zepp-LaRouche, has stated that the U.S.-China relationship will be the most important relationship in the future.

You recently gave a lecture at the Danish Institute for International Studies about the U.S.-China rivalry. And you are a contributor to the book *The Telegram: A China Agenda for President Biden* by Sarwar Kashmiri, which was published in 2021 by the Foreign Policy Association in New York City. The book is composed of statements by the contributors of what each would say if they were granted a personal meeting with President Biden. What would your advice be to President Biden regarding China?

Advice to President Biden

Prof. Li Xing: Thank you for giving me this chance for this interview. If I had the chance to meet the President, I would say to him:

Hello, President Biden. I think that it is a pity that you didn't change Trump's China policy, especially regarding the trade war and the tariff. We can see from the current situation that in the U.S., the shortages issue, the inflation issue, these are all connected with tariff issue. Many

congressmen and senators are calling for the removal of the tariffs. So, I really think that the president should give second thoughts to continuing the trade war. Contrary to this, though, the data from 2020 and 2021 shows that the China-U.S. trade actually surged almost 30%, compared with early years. So, the trade war didn't work.

The second issue is the competition in the area of high technology areas, especially regarding the chip industry. I'd say to him:

Mr. President, the U.S. has the upper hand in that technology, and China has the largest market. I think that if the U.S. continues to use a technology sanction on Chinese chips, then the whole country and the whole nation will increase the investment on the chips. Once China has the technology, then the U.S. would both lose the market, and also lose the advantage in that technology.

So, this is the second issue, I think the president should give a thought to.

The third issue, which I think is a very touchy issue, is the Taiwan issue. I would really advise the President:

Mr. President, to play the Taiwan card needs caution, because Taiwan is the center of Chinese politics, in its historical memory, and the most important national project in the unification process. So, to play the Taiwan card really needs caution.

But still, I would also say to the President:

Mr. President, China and the U.S. have a lot of areas for cooperation. For example, climate change; for example, North Korea, Iran, Afghanistan; and last but not least, because China has great technology and skill in terms of infrastructure, so you, Mr. President, should invite China to come to the U.S. and play a role in the U.S. infrastructure

construction projects. That would be an ideal situation to promote bilateral relations.

Attitude of the U.S. Toward China

Michelle Rasmussen: In your statement in the book, *The Telegram*, you address whether the United States should consider China as an enemy or as rival. What would you say to the American people about the attitude that the United States should have towards China?

Prof. Li Xing: I don't think that the U.S. should regard China as an enemy, but as a rival. I think there is a truth in that because China is obviously a rival to the United States on many, many grounds, both in materials and also in ideation. Nevertheless, it is not an enemy. China and the U.S. have so many areas of cooperation as you point out, that this bilateral relationship is the most important bilateral relationship in the world. Were this relationship turned into an enemy relationship, it would be a disaster for the world.

Michelle Rasmussen: On January 17, Chinese President Xi Jinping addressed the World Economic Forum in Davos. What do you think is most important for people in the West to understand about his speech?

Prof. Li Xing: Xi Jinping was invited to the World Economic Forum, and he sent some messages. In his address he admitted that economic globalization has created problems, but that this should not constitute a justification to write off everything regarding globalization, regarding international cooperation. So, he suggested that the world should adapt and guide globalization.

He also rejected the protectionist forces on the rise in the West, saying that history has proved time and time again that confrontation does not solve problems; it only invites catastrophic consequences.

President Xi also particularly mentioned protectionism, unilateralism, indirectly referring to the U.S., emphasizing that this phenomenon will only hurt the interest of others as well as itself, meaning that the U.S. trade war, or sanctions against China, will hurt both. It's not a win-win, it's a lose-lose. President Xi delivered a message that rejects a "zero sum" approach. I think it was a very constructive message from President Xi Jinping. He totally rejects, if I interpret his address correctly, the Cold War mentality. He doesn't want to see a Cold War mentality emerge in either the U.S., or in China.

The Belt and Road Concept

Michelle Rasmussen: Let's move on now to the question of the Belt and Road Initiative. Since the fall of the Berlin Wall and the collapse of the Soviet Union, the Schiller Institute has worked to establish a new Silk Road, the World Land-Bridge, and many of these economic principles have been coming to life through China's Belt and Road Initiative. Li Xing, in 2019 you wrote a book, Mapping China's One Belt One Road Initiative, and have lectured on this. How has the Belt and Road Initiative created economic development in the underdeveloped countries?

Prof. Li Xing: First of all, I think that we need to understand the Belt and Road concept—the historicity behind the Belt and Road; that the Belt and Road is not an international aid program. We have to keep that in mind. It is an infrastructure project attempting to link Eurasia. It has two routes. One is a land route, consisting of six corridors. Then, it has another route called the Maritime Silk Road. Globally, about 138 countries, ranging from Italy to Saudi Arabia to Cambodia, have signed a Memorandum of Understanding with China. Just recently another country in Latin America signed up with the Belt and Road.

The idea of the Belt and Road is founded on two basic Chinese

economic strengths. One is surplus capital. China has a huge amount of surplus capital in its banks, which it can use for investments. The second is that after 40 years of infrastructure development in China, China has huge technology and skill, particularly in the infrastructure development area. So, the Belt and Road is basically an infrastructure development project.

The driving force of China's Belt and Road is that after 40 years of economic development, China is experiencing a similar situation experienced by the advanced countries in world economic history—for example, rising wages, overproduction, overcapacity, and a lot of surplus capital.

So, China is looking for what the Marxist analytical lens calls a "spatial fix," as in its domestic market, the mass production manufacturing is getting extremely large. In looking beyond Chinese territory at Chinese neighbors, China has discovered that all the countries around China are actually very, very far behind in infrastructure development. So, it's kind of a win-win situation. The idea behind the Belt and Road is a kind of a win-win situation.

Historically, the Post World War II Marshall Plan in Europe, and the military aid to East Asia, were, you could say, like Belt and Road projects, helping those countries to enhance economic development. I recently came across a World Bank study pointing out that if the Belt and Road projects were successfully implemented, the real income level throughout the entire region would rise between two or four times. At the global level, the real income can rise between 0.7 -2.9%. So, you can say, the international financial institutions, and economic institutions like World Bank, are also very positive toward the Belt and Road.

However, the Belt and Road also has four areas which we need to be concerned about. Number one: the debt trap, which has been discussed quite a lot at the global level. Number two:

transparency, whether the Belt and Road projects in different countries are transparent. This, too, is an issue for debate. Number three: corruption, whether Chinese investments in countries creates corruption by local officials. The number four area for concern is the environmental and social cost. So, these definitely need to be taken care of, both by China and those countries.

As a whole, I think the Belt and Road project is huge. It's very constructive. But we also need to consider its potential to create bad effects. We need to tackle all these effects collectively.

'Debt Trap' Diplomacy

Michelle Rasmussen: When you spoke just now about a debt trap, our correspondent Hussein Askary, who covers the Muslim world, and also developments in Africa, has argued against the idea that China is creating a debt trap, pointing out that many of the countries owe much more money to Western powers, than they do to China, and that China has done things like forgiving debt, or transferring physical assets to those governments, because the debt trap accusation has been used as the primary argument against the Belt and Road. Do you think that this is a legitimate argument or that this is overplayed to try to just create suspicion about the Belt and Road?

Prof. Li Xing: No, I fully agree, actually, with the comment you just quoted from another study. It is true that the "debt trap" has been used by Western media, or those politicians who are against the Belt and Road, as an excuse, as a kind of a dark picture. But, according to my research, China actually understands this problem, and very often, the Chinese government uses different measures, or different policies, to tackle this problem. One is to write off the debt entirely, when the borrowing country would really suffer, if it had to repay. For example, the Chinese government announced that during the pandemic, debt service payments from some poor

countries is suspended until their economic situation improves.

China is a central-government-based country. State policy plays a bigger role than in the political system of the West, where different interest groups drive their countries' policies into different directions. Therefore, the Chinese central government is able to play a bigger role than Western governments in tackling debt problems.

Michelle Rasmussen: What has this meant for the underdeveloped countries, for example, in Africa, and other poor countries in Asia, in Ibero-America? What has the Belt and Road Initiative meant for their economic development?

Prof. Li Xing: The increasing number of countries that have signed up with the Belt and Road, shows that the Belt Road project is comparatively quite welcomed. I have also followed many debates in Africa, where many African leaders were asked the question and they completely agree. They say that the situation regarding the debt of the old time, their experiences with the colonial countries, is quite different from the debt incurred with China's investment projects or development projects. So, they still have confidence in China's foreign development policies, especially in the Belt and Road project. From the many studies and reports I have read so far; they have strong confidence in that.

Infrastructure Means Development

Michelle Rasmussen: What would you say about the role of infrastructure development in China in creating this unprecedented economic growth and lifting people out of poverty? What role has infrastructure played in the incredible poverty elimination policy that China actually succeeded in achieving this year?

Prof. Li Xing: The entire 40-year history of China's economic growth and economic development, and China's prosperity, is

based on the lesson that infrastructure is one of the most important factors leading to China's economic success. China has a slogan: "If you want to get rich, build a road." Infrastructure is connected with every aspect of national economy. The raw materials industry, the metal industry, you name it. Cement industry, etc. Infrastructure is really the center of a nation's economy, which can really get different areas of the country running. So, I think this experience of China is really a good lesson, not only for China itself, but also for the rest of the world, especially for developing countries.

That's why China's Belt and Road project, identified as infrastructure projects, is really welcomed by many people, and especially President Biden. Even though his budget was not passed, because of the resistance, or even if it's shrunken, the idea about improving U.S. infrastructure, became a kind of hot spot. I think that the U.S. needs to increase its infrastructure investment as well. Definitely.

Europe-China Relations

Michelle Rasmussen: Let's move on to Europe and China relations. You have edited the book China-U.S. Relations at a Crossroads: "Systemic Rivalry" or "Strategic Partnership." What is your evaluation and recommendation about European-Chinese relations? When we spoke earlier, you had a comment about how the impact of African development, if there would be development or not in Africa, would impact Europe. Could you also include your idea about that?

Prof. Li Xing: EU-China relations are increasingly complex, and affected by a number of interrelated factors, such as China's rise, the growing China-U.S. rivalry, U.S. global withdrawal, especially under the Trump administration, the trans-Atlantic split, the Brexit, and at the same time, the China-Russia comprehensive alliance. Under these broad transformations of the global order, EU-China relations are

also getting very complex. Right now, I feel that the EU and China are struggling to find a dynamic and durable mode of engagement, to achieve a balance between opportunities on the one side, and challenges on the other, and also between partnership and rivalry.

For instance, China and the EU successfully reached what is called the EU-China Comprehensive Agreement on Investment treaty in December 2020. It was a joyful moment. However, in 2021, due to the Hong Kong events, the Xinjiang issue, and mutual sanctions in 2021, this investment treaty was suspended. Not abandoned but suspended. You can see that the relationship can be hurt by events. It's really difficult to find a balance between strategic partnership and systemic rivalry. "Systemic rivalry" was the official term used in a European Commission document, "EU-China—A Strategic Outlook," issued March 12, 2019. That document states that China is "simultaneously ... an economic competitor in the pursuit of technological leadership, and a systemic rival promoting alternative models of governance."

So, you can see that a systemic rival means alternative normative values. That's why it's a new term, when used in that way. It shows that China's development has both a material impact, and, also, an ideational impact—that many countries are becoming attracted by the Chinese success. For that reason, the Chinese, and the rise of China is increasingly regarded as a systemic rival.

On the other hand, the message from my book is also that the EU must, one way or another, become autonomous, and design an independent China policy. Sometimes I feel that the EU-China policy is somehow pushed around or carried by U.S. global interests, or affected by the U.S.-China competition. I really think Europe needs an independent China policy. You know, the EU is thinking of developing "defence independence." That is, it is pursuing autonomy in defense. But that's something else.

According to data from Kishore Mahbubani, a very well-known Singaporean public intellectual and professor, the Belt and Road has special meaning for Europe in relation to Africa. This is of importance to your question about Africa.

According to his data on the demographic explosion in Africa, Africa's population in the 1950s was half of that of Europe. Today, Africa's population is 2.5 times that of Europe. By 2100, Africa's population will be 10 times of that of Europe. So, if Africa still suffers from underdevelopment, if any crisis appears, where will African refugees migrate? Europe!

From Kishore's point of view, the Belt and Road is doing Europe a "favor," so Europe should be very supportive of China's Belt and Road project. I totally agree with that. What he says is also a part of the message of my book.

A 'Differentiated' Europe

Michelle Rasmussen: You were speaking about Europe becoming more autonomous in its relations with China. Former German Chancellor Angela Merkel has stated openly that Germany should not be forced to choose between the United States and China, that Germany needs to have relations with both. Can you say more about that? Is China Europe's biggest trading partner?

Prof. Li Xing: Yes, since November last year.

Michelle Rasmussen: There's differentiation inside Europe. For example, the Eastern European countries have a forum called "16+1," where 16 Eastern European countries, plus China, have a more developed Belt and Road cooperation with China, than the Western countries. And there's differentiation in the western European countries. You mentioned that some are making Hong Kong and Xinjiang into obstacles to improving European relations to China. What would you say to these concerns?

Prof. Li Xing: China-EU relations are being affected by many, many factors. One is, as you mentioned, about 16+1, but now

it's 17+1, because, I think two years ago, Greece became a part of 16+1, so now it's 17+1. And the western part of the EU, was quite worried about the 17+1 because some think that the Belt and Road plays a role in dividing Europe. Because Europe has this common policy, common strategy, and common action toward the Belt and Road, they also see the 17+1 grouping as somehow playing a divisive role. So, the EU is not very happy about that. Because you're right, the Belt and Road is more developed in the eastern part of the EU. This is one issue.

The second issue is that the EU has to make a balance between China on the one side, and the U.S. on the other. Right now, my assessment is that the EU is somehow being pushed to choose the U.S. side. It's fine with me, from my analytical point of view, that the EU, most of the countries in the West, the traditional U.S. allies—like including Denmark—if they choose the U.S., that's fine. But my position is that their choosing sides should be based on their own analysis, their own national interests, not purely on the so-called values and norms, that the U.S. and EU share norms, and therefore should have a natural alliance. I think that is not correct. I always advise Western politicians, thinktanks, and policy makers that they should study China-U.S. relations or EU-China-U.S. relations and try to find their own foreign policies. What is the correct direction? And based on their own judgment, based on their own research results, not based on what the U.S. wants them to do.

Michelle Rasmussen: One of Denmark's top former diplomats, Friis Arne Petersen, has been Denmark's ambassador to the United States, to China, and to Germany. At the Danish Institute for International Studies, he recently called for Europe to join the Belt and Road Initiative. Why do you think it would be in the interest of Europe and the United States to join or cooperate with the Belt and Road Initiative, instead of treating it as a geopolitical threat?

Prof. Li Xing: Well, on the Belt and Road, as we have already discussed, we must first understand what it is. I fully agree with Friis Arne Petersen. When he was Ambassador to Beijing, I met him at one of the international conferences. He was always very positive towards Denmark-China cooperation. I fully agree with his point on the Belt and Road. But we have to understand, first of all, why the West is nervous about the Belt and Road. This is very important, because the European's or the American's worry is based on two perspectives. One is geopolitics. The second is norm diffusion. Geopolitics means that through the Belt and Road, China's economic political influence will gradually expand to cover all of Eurasia, which is not in the interest of the West. This is a geopolitical rationale.

Then the second perspective is norm diffusion, which means that through the Belt and Road, the Chinese development model spreads. As I mentioned before, because of the global attraction to China, the Chinese development model will be consolidated and extended through the Belt and Road, and that is also not in the interest of the West. That's why China is a "systemic rival," because it has a norm diffusion effect. We have to understand these two aspects.

But why should Europe support the Belt and Road? I have already discussed this issue in my answer to your previous question regarding the importance of infrastructure development, and regarding why Europe should support the Belt and Road, especially in the context of Africa.

Michelle Rasmussen: And you also spoke about the need for infrastructure development in the United States. The American Society of Civil Engineers gave the United States a grade point average of C- for the state of its infrastructure. Looking at high speed rail in China and in the United States, there's nothing to compare.

Prof. Li Xing: No, no.

Michelle Rasmussen: In its 14th Five-Year Plan, China has committed itself to increase its high-speed rail lines by one third, from the present 38,000 kilometers to 50,000 kilometers by 2025. The U.S. has maybe a hundred and fifty kilometers.

Prof. Li Xing: I was told by American friends that the U.S. has not invested heavily in infrastructure for many, many decades, about half century, something like that. I was shocked to hear that. So, I think Biden's idea of infrastructure investment is great, but somehow the bill could not be agreed on by the Congress, and also the Senate, due to partisan conflict.

Michelle Rasmussen: And it was not very ambitious in any case.

Prof. Li Xing: Yes, totally.

Reordering the World Order

Michelle Rasmussen: It was a step in the right direction, but was not very ambitious.

Let's move on to Latin America, which we in the Schiller Institute call Ibero-America. That's because our members say that the Spanish language did not proceed from Latin. The Iberian Peninsula is Portugal and Spain, so Ibero-America is a better term. In any case, Li Xing, you are working on a study, China-U.S. Rivalry and Regional Reordering in Latin America. Can you please share the main idea with us?

Prof. Li Xing: Yes. I'm working on this book, together with a group of Latin American scholars from different countries in the region. The objective of the book is to provide a good conceptualization, first, of the changing world order, and the reordering process. When we talk about that the world order is changing because of the U.S.-China rivalry, at the same time, we also suggest that the world is experiencing a reordering process, that we do not know the future order, or the new order, but the world is in the process of reordering, driven

by the China-U.S. rivalry.

The book will also try to convey that the U.S.-China rivalry, according to our conceptualization, is “intra-core. According to the world system theory, you have a core which is the advanced economy countries, then you have a semi-periphery, and then you have a periphery. The semi-periphery is between periphery and the core, and the periphery is the vast number of developing countries. So the China-U.S. rivalry, competition, especially in high technologies in the security areas, is between these two core countries, or is intra-core.

The China-U.S. rivalry also represents a struggle between two types of capitalism. On the one side is Chinese state capitalism, very centralized, state led, with central planning. On the other side is the U.S. free market, individual capitalist economy. Somehow the China model is gradually appearing to be more competitive. Of course, the U.S. doesn't agree with that assessment, at least from the current perspectives.

So, this rivalry must have a great impact on the whole world, especially on the developing world we call the Global South. Here we've tried to focus on the U.S.-China rivalry, and its impact on the Latin American and Caribbean region.

The message of the book is, first, that global redistribution of power is inevitable. It's still in process, and the emerging world order is likely to be dominated by more than one superpower, so the world order will likely look like a polycentric world, with a number of centripetals competing for high positions or strong positions. This is the first message.

The second message is that the situation shows that the world is in a reordering process driven by the competition between the two superpowers, and it poses opportunities, and also constraints, to different regions, especially for the Global South, such as Latin America, because Latin America is the

U.S. backyard; it is the subject of American doctrines—that North America and South America, are a sphere of U.S. influence.

The Monroe Doctrine

Michelle Rasmussen: You're talking about the Monroe Doctrine?

Prof. Li Xing: The Monroe Doctrine. Thank you very much. North America and South America have to be within the U.S. hegemonic influence. No external power is allowed to have a hand in, or interference in these two regions. You can say that China's relations with Latin America has really been increasing tremendously during the past two decades.

At the same time, the U.S. was busy with its anti-terrorism wars, and its creation of color revolutions in other parts of the world. If you look at the investment in infrastructure, and also imports of agriculture, China-Latin American trade and Chinese investment in Latin America are increasing tremendously, dramatically, which becomes a worry, a really deep worry, to the U.S.

The different scholars, the book's chapter authors, will use different countries and country cases as examples to provide empirical evidence to our "theoretical conceptualization." This book will be published around summertime by Brill, a very good publisher in Holland.

Michelle Rasmussen: Well, actually, the Monroe Doctrine was adopted in 1823, in the very early history of the United States. This is after the United States had become a republic and had freed itself from the British Empire. It was actually John Quincy Adams—

Prof. Li Xing: Exactly.

Michelle Rasmussen:—who was actually involved in the idea, which was that the United States would not allow imperialism,

imperial powers to bring their great power games into Latin and South America, but that the United States would help those countries become independent republics. So the question becomes, will Chinese policy strengthen the ability of the Ibero-American countries to be republics and enjoy economic development, or is China's intention also a kind of imperialism?

Prof. Li Xing: Based on your definitions, on your conceptualization of the Monroe Doctrine, you can say that there are two implications. One is that the U.S. should defend these two regions from imperialist intervention. The U.S. itself was not an imperial power at that time. The U.S. didn't have intentions to become a global interventionist then, but today it is a different situation.

Second, that the U.S. definitely interprets Chinese investment and infrastructure cooperation, and economic investment in Latin America as "helping," to consolidate the country's independence? No, I don't think that is the case. That would be a kind of positive-sum game. Today, unluckily, these two countries are trapped into a zero-sum game. Whatever China is doing in the South American region, is interpreted as not being good for United States. That's a very unfortunate situation.

Michelle Rasmussen: Actually, we in the Schiller Institute have said that if the United States were to join with China to have even better economic development in Ibero-America; that would be a win-win policy. You spoke about the immigration challenge from Africa to Europe. It's the same thing from Ibero-America to the United States. People would much rather stay in their own countries if there were jobs, if there were economic development,

Prof. Li Xing: Yes.

Michelle Rasmussen: And if the United States would join with

China, then instead of–

Prof. Li Xing: –building the wall! Instead of building the wall!

Michelle Rasmussen: Exactly, exactly.

Prof. Li Xing: Yeah, I agree with you.

Operation Ibn Sina

Michelle Rasmussen: Helga Zepp-LaRouche, the President of the Schiller Institute, has stated that one very important way to lessen the war danger between the United States, Russia and China would be for these countries to join forces to save the people of Afghanistan, where there is the worst humanitarian crisis in the world now, after the war, the drought, and the freezing of Afghanistan's central bank assets by the western countries. She has proposed what she calls Operation Ibn Sina, named after the great physician and philosopher from that region, to build a modern health system in Afghanistan to save the people from disease, and as a lever to stimulate economic development.

I know that when we spoke about Afghanistan before, you also referred to very important discussions now going on in Oslo, for the first time, between the Taliban and Western governments, including in the United States.

But what do you think about this idea of China and the United States, and also Russia and other countries, joining hands to act to alleviate the terrible crisis for the people of Afghanistan?

Prof. Li Xing: It's a superb idea. This is one of the initiatives by the Schiller Institute. When I read your website, you have many development projects, and this one is a great idea. This is one of the areas I mentioned where the U.S. and China have a common interest. Unfortunately, what is

happening today is the Ukraine crisis and the China-U.S. rivalry—so many battle fronts—puts Afghanistan more into the background.

Right now, the Taliban delegation is talking with the West in Oslo, and I really hope there will be a constructive result, because after the U.S. withdrew from Afghanistan, Afghanistan's Taliban government immediately went to China. And it was a Chinese interest. It was in China's fundamental interest to help Afghanistan, because if Afghanistan is safe and prosperous, then there will be no terror and terrorism coming from Afghanistan across the border. Many of the terrorists in Xinjiang actually based themselves in Afghanistan. So it is in China's national interest to help Afghanistan.

Right now, I don't know whether it is still in the U.S. interest to help Afghanistan. The U.S. might be tired of that region, because the U.S. lost two trillion dollars in the Afghanistan war, without any positive results. So, I do not know. I cannot tell the what the U.S. politicians' feelings are, but the U.S. holds \$9.5 billion of Afghanistan assets. And I think that money has to be released to help in the country's rebuilding.

And particularly, the Schiller Institute's suggestion of a health care system is the priority. When people are in good health, then people can work, and earn money. When people have a job or have a family, normally, people do not move. According to refugee studies, people normally do not move just because of a shortage. People move because of a situation devastated by war, by climate change, by various crises. Otherwise, people are relatively stable and want to stay in their homeland.

Xinjiang

Michelle Rasmussen: You mentioned Xinjiang again now. Do you

have something to say about Xinjiang for people in the West?

Prof. Li Xing: I think that there are a lot of misunderstandings between the West and China, especially the misunderstanding from the Western side concerning Xinjiang. The other day, I saw a debate at Oxford University between an American former politician and a British former politician, about whether China is a friend or a foe. The American representative put forward the claim that in Xinjiang, we are experiencing what is called genocide. But later, at the end of his discussion, he admitted that there is no genocide, but he deliberately used genocide as a kind of provocation in order to receive attention from the world. The British representative asked if this view caused such a bad misunderstanding, misperception, then why not just give it up?

Do not use genocide. You can criticize China for human rights abuses. You can criticize China for its minority policies, etc. But to deliberately defame China is not a good way. I don't think it's a good way. We also have to be fair.

On the one side, you can criticize China's policy treating problems in the minorities and others. But you have to also condemn terrorist actions because there were a lot of terrorist bomb killings in that region, especially from 2012-2015, around that time.

I was in Xinjiang as a tourist in 2011, and I was advised to not pass by some streets, because there could be some risks. You can see that it was a very tense situation because of a lot of bombings. People pointed out to me, here were some bombings, there were some bombings. You don't understand. So, the West should be fair and condemn these things, while at same time, also advising the Chinese government to develop a more constructive policy to resolve the problem, rather than using harsh policies. It has to be fair. This is the first point.

Second, is that genocide not only defames China, it's also contrary, it's opposite to the facts. Twenty years ago, 30 years ago, Xinjiang's Uighur population was about five million or eight million. But after 30 years, I think it's about 11-13 million. I do not know exactly, but there has been a growth of population. How can you claim genocide, when the local population is increasing? Do you understand my point? So, this is not a good attitude. It is not a very good way to discuss with China and it makes China much more resistant in talking with you, when China fears that it is being defamed.

When some Western sources, in particular one German scholar, use a lot of data from a Turkish scholar, who is connected to the "minority resistance" from Xinjiang, then the credibility, reliability of the source is in question. You understand my point. So, the Xinjiang issue is rather complicated, but the West and China should have a dialogue, rather than use in this specific discourse rhetoric to frame China in a way that China is the bad guy. It should be condemned. I think this is not constructive.

The SWIFT System

Michelle Rasmussen: Going back to the war danger, what do you think the impact on China and on the world economy would be, were the U.S. to force Russia out of the SWIFT international payment system, or similar draconian measures?

Prof. Li Xing: Let me tell you that Olaf Scholz, the current German Chancellor, already expressed it very well, saying that if Russia were sanctioned and pushed out of the SWIFT payment system, then Europe could not pay Russia for its gas and oil. "If we can't pay Russia, then Russia will not supply us. Then what should we do?"

I read in the news today that the U.S. said, "We could supply most of Russia's oil and gas." Then Europe began to ponder: "Well then, this war has become your war, you know—a very

egoistical interest, because you actually want to replace Russia's gas and oil supply. That's why you want to instigate the war."

So, I think it's the U.S. that has to be very cautious in its sanctions, because the only sanctions possibilities for the United States today against major powers is financial, is payment—it's the U.S. dollar. That's the intermediate currency, the SWIFT system.

And when China sees this, that only strengthened China's conclusion to develop what we call electronic currency. China is using a lot of energy today investing in electronic currency. This electronic currency is a real currency. It's just electronic. It's being implemented in some big cities in test trials.

Then, back to the SWIFT system, [if a country were thrown out] it would be rather impossible or would rather create a lot of problems in the international payment system, then the whole system will more or less collapse, because most countries watch this, and they will try to think about how they should react in the future if the U.S. uses the same system of sanctions against them. I just mentioned China, but also many other countries as well. They have to find an alternative.

One other alternative is to use currencies other than the U.S. dollar as much as possible. I just read in the news today that the Chinese yuan has surpassed the Japanese yen as the fourth international [reserve] currency. And the situation will accelerate in that direction. So, I think that the U.S. should think twice.

On China-Russia relations, I definitely think that China will help Russia in case the U.S. really implements a sanction of pushing Russia out of the SWIFT payment system. China definitely will help Russia, because both face the same pressure, the same struggle, the same robbery from the U.S.

So, it is very bad. It is extremely bad strategy from the U.S. side to fight, simultaneously, on two fronts with two superpowers. This is what Henry Kissinger had said many times during the entire Cold War period. The U.S. was able to keep relatively stable relations between U.S. and China and between U.S. and the Soviet Union, keeping the Russia and China fighting against each other. But now it's the opposite situation. The U.S. is fighting with two big powers simultaneously. I don't know what is in the mind of the U.S. politicians. I really think that the U.S. needs to redesign its strategic foreign policy.

The Schiller Institute

Michelle Rasmussen: Yeah. We've been speaking mostly about the U.S., but the British really are an instigator in this: the British Old Empire policy of trying to drive a wedge between the United States, Russia and China. That also has a lot to do with the current situation. We spoke before about that the Schiller Institute is trying to get the United States' population to understand that the whole basis for the existence of the United States was the fight against the British Empire, and against this divide and conquer strategy, and, rather, to cooperate with Russia and China.

In conclusion, this conversation has been very wonderful. Do you have any parting words for our audience? We have many people in Europe and in the United States. Do you have any parting words of advice as to how we should look at China and what needs to be different about our policy?

Prof. Li Xing: No, I think that I want my last words, actually, to be invested in talking about the Schiller Institute. I think that some of your programs, some of your projects, and some of your applications are really interesting. The Schiller Institute has a lot of ideas. For example, you just mentioned your campaign for an Afghanistan health care system, but not only in Afghanistan. You promote

these ideas for Africa, in developing countries. I really think that the Schiller Institute should continue to promote some of the ideas—a health care system in every country, especially now, considering the pandemic. The rich countries, including China, are able to produce vaccines, but not the developing countries. The U.S. has more vaccine doses stored up than necessary [for itself]. But Africa still has only a very low percentage of people [who have been vaccinated].

Michelle Rasmussen: I think 8%.

Prof. Li Xing: And we claim the Omicron variant of the coronavirus came from Africa. That's an irony. That's an irony, because it's definite that one day, another variation will come from Latin America, or from some other part of the world.

So, it's rather important for the West, and for China, to think about some of the positive suggestions by your Institute. I'm glad that you invited me for this interview, and I expect to have more cooperation with you. Thank you very much.

Michelle Rasmussen: Thank you so much, Li Xing.

Den sidste krig eller varig fred

Den 24. januar (EIRNS) – Fra det øjeblik sidste fredag, hvor den russiske udenrigsminister Sergey Lavrov og USA's udenrigsminister Tony Blinken meddelte, at de havde mødtes, og var blevet enige om, at USA ville give et skriftligt svar på Ruslands presserende sikkerhedsproblemer, har briterne været

på overarbejde for at sikre, at intet af den slags nogensinde sker – eller i det mindste at det skriftlige svar, som Blinken giver, vil være en yderligere antirussisk provokation.

For det første er der de intensiverede direkte militære deployeringer: endnu et amerikansk fly med sofistikerede våben til en Kiev-regering med pro-nazistiske elementer; overførslen af ukrainske raketkastere og andre tunge våben til konfliktzonen ved Donbas; og Pentagon bekræftede, at præsident Biden havde instrueret dem om, at sætte 8.500 amerikanske tropper i forhøjet beredskab, med henblik på en potentiel udstationering i Europa, baseret på en briefing om »militære muligheder«, som forsvarsminister Austin og chefen for de fælles stabschefer, general Milley, havde præsenteret ham for. Disse muligheder omfattede at sende op til 50.000 amerikanske tropper til Østeuropa – tiltag, som russerne vil opfatte som en direkte militær trussel.

Så er der de britiske psy-ops: En anonym diplomat i Beijing rapporterede, at den kinesiske præsident Xi Jinping havde bedt Putin om at vente med at invadere Ukraine til efter de olympiske vinterlege (hvilket afvises af den kinesiske og russiske regering); og endnu en omgang antirussiske floskler fra Blinken (det vil medføre »massive konsekvenser« for Rusland, hvis en »eneste yderligere russisk enhed« trænger ind i Ukraine) og fra Karen Pierce, den britiske ambassadør i USA (»man vil altid finde Storbritannien i den forreste ende af feltet«, når det gælder om at gå efter Rusland).

»Hvad der står klart,« rapporterede Helga Zepp-LaRouche i dag, »er, at vi befinder os i en ekstremt farlig situation, og i betragtning af antallet af forrykte personer i ledende stillinger, og også den absolutte sikkerhed for fejlregninger, baseret på forkerte erkendelsesmæssige holdninger, tror jeg, at den eneste konklusion, vi kan drage af den nuværende situation, er, at vi må gå ind i en total mobilisering mod krig, og vække især den amerikanske offentlighed, fordi de er den vigtigste faktor, som ikke er

informeret om, hvad faren ved situationen er.«

Rusland forventer et svar i denne uge, fortsatte hun, og det svar kan ikke undgå at tage fat på deres eksistentielle sikkerhedsproblemer, ved at nedfælde skriftlige garantier for, at NATO vil ophøre med sin ekspansion mod øst op til Ruslands grænser. Men på nuværende tidspunkt tyder alt på, at USA ikke vil gøre noget sådant.

Hvis det er tilfældet, advarede Zepp-LaRouche, så befinder vi os i et opgør om en nedtælling til Ruslands aktivering af deres egne »militærtekniske foranstaltninger« – som kunne omfatte opstilling af hypersoniske Zircon-missiler på ubåde inden for fem minutters flyvetid fra begge amerikanske kyster.

For at en antikrigsmobilisering kan blive en succes, må den imidlertid ikke blot udstede udtalelser mod krig, men den skal tage fat på to centrale politiske punkter: 1) identificere, hvem der står bag drivkraften til krig, og hvorfor (det kollapsende transatlantiske finansimperium); og 2) præsentere et program til opbygning af en varig fred – baseret på den politik for global økonomisk genopbygning, der er beskrevet i LaRouches fire love.

Som den daværende præsidentkandidat Lyndon LaRouche beskrev problematikkerne for næsten 40 år siden, i den indledende sætning i et »Udkast til aftalememorandum mellem USA og Sovjetunionen« fra den 30. marts 1984: »Artikel 1: Generelle betingelser for fred. Det politiske grundlag for varig fred skal være: a) Den ubetingede suverænitet for hver eneste nationalstat og b) samarbejde mellem suveræne nationalstater om at fremme ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologiske fremskridt til gensidig fordel for hver eneste nation.«

(www.larouchepub.com/eiw/public/1991/eirv18n02-19910111/eirv18n02-19910111_026-the_larouche_doctrine_draft_memo-lar.pdf)

Udvalgt billede: Pexels

NYHEDSORIENTERING DECEMBER 2021-JANUAR 2022: 2022 er Lyndon LaRouches år// Kan vi undgå krig med Rusland?

Download (PDF, Unknown)

Friedrich Schiller: Teatret betragtet som en moralsk institution, oversættelse og indledning af Peter Møller

Genetabler scenens ophøjede mission!

Introduktion af oversætteren Peter Møller.

Hvor end menneskeheden retter sin opmærksomhed hen i dag, er en krise enten under opsejling eller allerede brudt frem. En verdensomspændende pandemi, som i store dele af verden er ude af kontrol; et vestligt finanssystem på vej til komplet

disintegration, hvis tsunami-lignende, inflationære resultat langsomt rammer den realøkonomiske overflade; hungersnød og sult plager millioner af mennesker verden over; og faren for at den aggressive retorik og konfronterende militær-positur forvandles til en reel storkrig, ja sågar muligheden for en atomkrig mellem stormagterne.

Men hvor skal man lede efter en løsning, når mange i verdens politiske elite blot søger at varetage sin egen egoistiske interesse, uden at skænke sin egentlige arbejdsgiver en enkelt tanke, samtidig med at befolkningen, fanget i dagligdagens trædemølle, er ude af stand til at løfte sin identitet op til helhedens horisont; når de forriges kolde hjerter blot forholder sig til verden, som var den et kunstigt regelskelet, mens de sidstes sanselænkede nærsynethed fratager dem tankens vidtskuende blik, og de pinte sjæles bøn ej finder et eneste medfølelse hjerte? Kan man gøre sig forhåbninger om at bevare demokrati og menneskerettigheder, for slet ikke at nævne forbedringerne i forståelsen og opretholdelsen af disse, når skellet mellem politikeres offentlige fremtræden – som i stigende grad er komplet afhængig af sofisternes (fodnote 1) oldgamle blændværk – på den ene side, og den egentlige diskussionsproces bag lukkede døre, på den anden, til stadighed vokser sig større? Og hvis man hverken kan stole på den politiske proces eller befolknings egen karakter som grundlaget for en forbedring i den nuværende situation, hvor skal man da søge en løsning?

Friedrich Schillers svar på disse spørgsmål er kunsten i almindelighed og teatret i særdeleshed.

»Teatret er institutionen, hvor fornøjelse forenes med opdragelse, ro med anstrengelse, muntert tidsfordriv med dannelse, hvor ingen af sjælens kræfter anspændes til ulempe for andre, ingen fornøjelse nydes på bekostning af helheden.«

»Teatret er den fælles kanal, hvori den tænkende, bedre del af befolkningen kan lade visdommens lys strømme ned og i mildere

stråler udbrede sig herfra gennem hele staten. Rigtigere begreber, raffinerede grundsætninger, renere følelser flyder herfra gennem

alle folkets arterier; barbariets tåge, overtroens mørke forsvinder, natten viger for det sejrende lys.«

Teatret varmer den abstrakte tænkens kolde hjerte og bringer det, gennem den genopvakte empati, tilbage til virkeligheden. Det giver form til det følsomme menneskes stemningsvrimmel og sætter det i åndelig frihed. Det løfter den almene befolkning op til helhedens skueplads, binder statens formål til individets behov og skaber harmoni mellem tilsyneladende modsætninger.

Dette er teatrets ophøjede mission.

Men er det nu også den rolle, man ser teatret, herunder også filmindustrien, indtage i vores samfund i dag? Det er nærmere det stik modsatte! Forherligende vold, koldblodige mordere, vulgære udsvævelser, ubegrænset tøjlesløshed, nihilistisk sarkasme, selve menneskehedens fornedrelse og bestialisering! Frem for at opløfte befolkningen til et højere, mere menneskeligt perspektiv, hiver det tungt og lastefuldt samfundets gemyt i den modsatte retning, som var det historiens egen opførelse af Dorian Grey (fn 2)!

Men ikke nok med det! Man lader også børnene deltage »direkte« heri gennem diverse computerspil, hvor den bedste masse-morder, med de fleste »headshots«, belønnes med de fleste point! Kan ske, at voksne fuldstændigt kan adskille fantasi fra virkelighed, men kan en 6-årig? Mens de voksne væmmes, når beretningen om nye voldelige hændelser toner frem i aftenens nyheder, glorificeres de samtidig på skærmen i børneværelset, og frem for påskønnelsen af en diskussion om en sådan problemstilling, afvises det som et angreb på den personlige smag!

Hér kunne man måske holde den klassiske scene op – som for eksempel operaen – som værende et indbydende alternativ til

unge mennesker. Men er den klassiske form overhovedet at finde hér? Nøgne sangere bevæger sig rundt mellem skizofrene malerier, som pryder omgivelserne, mens den klassiske musiks intense, indre spænding konstant afbrydes af den moderne kunstners arbitrære indfald (fn 3)! Intet under, at førstegangs-besøgende hverken kan erkende sig selv eller kunstnerens intention i sådanne scener (fn 4)!

Hvordan er det muligt, at det kunne komme så vidt?

Dette er, hvis ikke et direkte resultat af, så i hvert fald muliggjort gennem den antagelse, at kunst blot er et udtryk af menneskets indre følelsesverden, at den blot skal kunne gribe menneskets følelser, men aldrig kunne begribe dets ånd; at det angiveligt er kunstens skæbne i al evighed at være adskilt fra videnskaben, og mennesket, som jo bærer begge anlæg i sig, dermed altid være opdelt, og aldrig finde sin persons harmoni, sin persons frihed.

Men dette er ikke den klassiske opfattelse, og det var så sandelig heller ikke Friedrich Schillers! Tværtimod er det kunstens opgave at bringe

overensstemmelse mellem disse to sider af menneskets natur – som Schiller, i sine breve om menneskets æstetiske opdragelse, kaldte stofdriften og formdriften – og forsætte det i en tilstand af både sanselig og åndelig frihed.

Jo større harmonien mellem disse to sider af mennesket er, desto større vokser sig muligheden for et samfund, hvori alle individers handlinger i stigende grad vil være i overensstemmelse med helhedens ve og vel, og statens handlinger i overensstemmelse med individets. Kunsten – og teatret i en udvidet forstand – må være kernen af en sådan transformation af vores samfund, hvis forhåbningen om en løsning på de ovennævnte problemstillinger ikke skal være forgæves.

Vi kan derfor ikke tillade, at kunsten i størstedelen af sine udtryk bidrager til en fortsat adskillelse af menneskets ånd

og følelse, og den må i stedet indtage sin plads som den overansvarlige fanebærer, der har evnen til at give mennesket sin fulde frihed og værdighed.

Hvem var Friedrich Schiller?

Forsøget på at beskrive Schillers person føles næsten som var det hans egen beskrivelse af det ophøjedes begreb (fn 5). Levende føler man sine egne begrænsninger overfor denne nærmest ubegrænsede sjæl, der led så meget under sygdommens åg, men til trods for dette var en kæmpe blandt kæmper.

Schiller var, sammen med Beethoven, højdepunktet på den klassiske genfødsel i 1800-tallets Tyskland. Han var indbegrebet af det, som H.C. Ørsted fangede så godt med ordet ildsjæl, med en dybde der ikke er set siden, og levede i en tid, hvor det græske ideal om det Sande, det Skønne og det Gode dominerede menneskesynet hos de allerstørste digtere, komponister og videnskabsmænd; en ånd som Danmark i øvrigt blev grebet af – og Schiller havde en væsentlig hånd med i spillet.

Det var en tid, hvor det, for første gang i menneskehedens historie, lykkedes at skabe en republik grundlagt på individets »umistelige rettigheder« på den anden side af Atlanten, og håbefuldt skuede Europas humanistiske kredse mod Frankrig, hvor denne frihedens succeshistorie nu endeligt skulle finde sit ekko. Men, som Schiller selv beretter og reflekterer over den Franske Revolution i sine breve om menneskets æstetiske opdragelse:

»Naturstatens bygning vakler, dens møre fundamenter giver efter, og der synes at bestå en fysisk mulighed for at sætte loven på tronen, for endelig at respektere mennesket som sit eget mål og gøre sand frihed til grundlag for den politiske forening. Et forfængeligt håb!

Den moralske mulighed er ikke til stede, og det gavmilde øjeblik finder en uimodtagelig slægt.«

Før den objektive mulighed kan udnyttes, må den subjektive side først være udviklet tilstrækkeligt. Individet må først hæve sin identitet op til menneskehedens artsbegreb og udvikle følelserne til et punkt, hvor de falder i ét med pligten, før naturstaten (baseret på naturens kræfter frem for moralske love) kan udskiftes med den moralske stat.

Som kort skitseret ovenfor er dette kun muligt gennem den skønne kunst, hvor form og stof, ånd og materie, nødvendighed og frihed, går op i en højere harmoni. Det er, med Schillers ord, »kun gennem skønheden at man kan vandre til friheden«. Dette var hans livsmission, og han så teatret som værende den vigtigste institution, hvor dette formål kunne opnås.

Schiller og Danmark

Derudover fik Schiller også et særligt forhold til Danmark. Som vi kan læse i artiklen Den danske hjælp til Schiller: Hvordan en dansk markis de Posa og en dansk Don Carlos reddede Friedrich Schiller, skrevet af Tom Gillesberg, som vi varmt kan anbefale, så reddede en gruppe af danske humanister faktisk Schillers liv, ved at støtte ham i en fase af hans liv, hvor han både fysisk og økonomisk var på sammenbruddets rand.

Som Gillesberg skriver:

»Det projekt for at redde frihedspoeten Friedrich Schiller og få ham til Danmark... ledte til en omfattende brevveksling mellem Schiller og den danske prins Frederik Christian af Augustenborg. Disse breve om menneskets æstetiske opdragelse og den danske elites intensive engagement i Schillers ideer var i høj grad medvirkende til at skabe en reform af det danske uddannelsessystem og en opblomstring i det intellektuelle liv i Danmark.«

En genopblomstring af de græske idealer, gennem en genoplivning af den klassiske kunst i alle sine gamle og, hvem ved hvilke nye, udtryksformer, forenet i én mission, er altså én af de, hvis ikke den, helt centrale udfordring i vores tid.

»[N]år mennesker fra alle kredse og zoner og stænder, taget ud af hver af kunstighedens og modens kæder, revet ud af skæbnens tvang, forenet gennem en sammenvævende sympati, opløst igen i en slægt, glemmende sig selv og verden og nærmende sig deres himmelske oprindelse. Hver eneste nyder alles glæder, som forstærket og forskønnet af hundrede øjne falder tilbage på ham, og hans bryst viger nu kun pladsen for ét – dette: at være menneske.«

Fodnoter:

1 Den bedste forståelse af hvem sofisterne var, vil man få gennem Sokrates' konfrontationer med disse i Platons dialoger, for eksempel Gorgias eller Protagoras. Sofisterne fastholdte, at der ingen sandhed fandtes, og at dialoger og debatter, frem for at være et forsøg på at finde frem til de underliggende sandheder bag et givet paradoks, blot handlede om at være en overlegen oratoriker og tryne sin politiske, eller anden, modstander verbalt.

2 Billedet af Dorian Gray er en roman skrevet af den irske digter og forfatter Oscar Wilde. Historien omhandler en ung mand, Dorian, der ønsker at opgive sin sjæl for i al evighed at forblive ung og smuk. På magisk vis sker dette, og frem for ham selv forældes et portræt af ham i stedet med hver forbrydelse han begår. Således ender det med at det magiske portræt bliver et stygt billede af Dorians egen sjæl.

3 Se Grænsen for det rimelige er endegyldigt overskredet: Et åbent brev i Beethoven-året til dem, der holder af klassisk musik, af Helga Zepp-LaRouche.

4 Vi skulle måske lige nævne, at der selvfølgelig findes undtagelser – og også nogle overordentligt bevægende af slagsen! – men er disse, åens små, om end prisværdige, bølger nok til at forandre resultatet af havets mægtige strømme?

5 I sit skrift Af det ophøjede skriver Schiller: »Vi kalder et objekt ophøjet, hvor vores sanselige natur føler sine grænser

i forestillingen af dette, men vores fornuftige natur føler sin overlegenhed, sin frihed fra grænser; imod hvilket vi altså fysisk taber, men over hvilket vi hæver os moralsk, dvs. gennem idéer. Kun som sanselige væsner er vi afhængige, som fornuftsvæsener er vi frie.«

Schillers Tale:

(Oplæst ved et offentligt møde i kurfyrstens tyske selskab i Mannheim i året 1784.)

En almen, uimodståelig hang efter det nye og overordentlige, en higen efter at føle sig i en lidenskabelig tilstand, har, ifølge Sulzers bemærkning, givet teatret sin oprindelse. Udmattet af åndens højere anstrengelser, udkørt af arbejdets ensformige, ofte undertrykkende, beskæftigelser og mæt af sanselighed, måtte mennesket føle en tomhed i sit væsen, som den evige drift efter aktivitet frastødte. Vores natur, ligeså lidt i stand til at forblive i den dyriske tilstand, som til at fortsætte forstandens finere opgaver, forlangte en mellemtilstand, som forenede begge modstridende ender, afstemte den hårde spænding til en blød harmoni og lettede den vekselvise overgang fra én tilstand til den anden. Denne tjeneste ydes overhovedet kun af den æstetiske tilstand eller følelsen for det skønne. Men da en vis lovgivers første opmærksomhed må være, blandt to virkninger, at udvælge den overlegne, så vil han ikke stille sig tilfreds med blot at have afvæbnet sit folks tilbøjeligheder; han vil også, hvis dette på nogen måde er muligt, bruge disse som værktøj i ædlere planer og forvandle dem til kilder for lyksalighed, og derfor valgte han, frem for alle andre, scenen, som åbner en uendelig horisont for den aktivitetstørstende ånd, giver næring til alle sjælens kræfter, uden at overanspænde én eneste og forener forstandens og hjertets dannelse med den mest ædle underholdning.

Den, som først fremsatte den bemærkning, at en stats mest standhaftige søjle var *religion* – at lovene uden denne, selv mister deres magt – har måske, uden at ville eller at vide

dette, forsvaret teatret fra sin mest ædle side. Netop denne utilstrækkelighed, de politiske loves upålidelige egenskab, som gør religionen uundværlig for staten, bestemmer også scenens moralske indflydelse. Love, ville han sige, drejer sig kun om negerende pligter – religion udstrækker sine fordringer til egentlig handlen. Love hæmmer blot virkninger, som opløser samfundets sammenhæng – religion råder over sådanne, som gør denne mere inderlig. Hine hersker kun over viljens åbenbare udtryk, kun gerninger er disses undersøgt – denne fremsætter sin jurisdiktion ind i hjertets mest skjulte afkroge og sporer tankerne ind til disses inderste kilde. Love er glatte og smidige, foranderlige som lune og lidenskab – religion binder strengt og evigt. Men når vi nu ønskede at forudsætte, hvad der ikke mere er tilfældet – når vi indrømmer religionens store magt over hvert menneskehjerte, vil den, eller kan den, fuldende den samlede dannelse? – Religion (jeg adskiller her dennes politiske side fra dens guddommelige), religion virker i det store hele mere på folkets sanselige side – måske virker den alene gennem det sanselige så ufejlbarligt. Dens kraft er borte, når vi fratager den denne – og hvor igennem virker teatret? Religion findes ikke længere for den større del af mennesket, hvis vi tilintetgør dennes malerier af himlen og helvedet – og dog er det kun fantasiens skildringer, går uden løsning, skræmmebilleder og tillokkelser fra det fjerne. Hvilken forstærkning for religion og lov, når de indgår i et fællesskab med teatret, hvor synlighed og livlig tilstedeværelse findes, hvor last og dyd, lyksalighed og elendighed, tåbelighed og visdom forståeligt og sandfærdigt passerer i tusinde billeder foran menneskerne, hvor forsynet løser sin gåde, vikler sine knuder ud foran deres øjne, hvor menneskets hjerte bekender sine svageste impulser på lidenskabens pinebæk, alle masker falder, al sminke opløses, og sandheden fælder dom, som den ubestikkelige Rhadamantys.

Scenens herredømme begynder dér, hvor den verdslige domstol ophører. Når retfærdigheden forblindes af guld og lasterne svælger sig i solderi, når de mægtiges udsvævelser håner deres

egen afmagt og menneskefrygt fastholder autoriteternes arm, overtager teatret sværd og vægt og hiver lasterne frem foran en skrækindgydende domstol. Fantasiens og historiens samlede rige, fortid og fremtid, adlyder dens vink. Koldblodige forbrydere, som længe har rådnet i støvet, bliver gennem digtekunstens almægtige opråb nu stævnet og genlevet som eftertidens skrækindgydende undervisning om et skammeligt liv. Afmægtig, ligesom skyggen i et hulspejl, vandrer århundredets rædsler vore øjne forbi, og med frydelig gru svovler vi over deres minde. Når ingen moral længere læres, ingen religion længere finder tro, når ingen lov længere er til stede, vil *Medea* stadig fremkalde gysen, når hun svajer ned af paladsets trapper, og barnemordet nu er sket. Helbredende kuldegys vil gribe menneskeheden, og enhver vil prise sin gode samvittighed i stilheden, når *Lady Macbeth*, en skræmmende nattevandrers, vasker sine hænder og tilkalder alle Arabiens veldufte, for at fjerne mordets hæslige lugt. Så sikkert som den synlige skildring virker mægtigere end det døde bogstav og den kolde fortælling, så sikkert virker teatret dybere og længerevarende end moral og love.

Men her *understøtter* det blot den verdslige retfærdighed – for teatret er et yderligere område åbent. Tusinde laster, som hine ustraffet tolererer, straffer det; tusinde dyder, overfor hvilke hine tier, anbefales af scenen. Her ledsager den visdommen og religionen. Fra denne rene kilde skaber den sine lærdomme og mønstre, og klæder den strenge pligt i en tiltrækkende, lokkende dragt. Med hvilke herlige følelser, beslutsomhed, lidenskaber opildner den vores sjæl, hvilke guddommelige idealer udstiller den til vores efterstræben! – Når den gode Augustus, stor som sine guder, rækker forræderen Cinna, der allerede mener at kunne læse den dødelige tale på hans læber, hånden: »Lad os være venner, Cinna!« – hvem iblandt mængden vil da ikke i det øjeblik gerne trykke ens dødsfjende hånden, for at efterligne *den romer*? – Når *Franz von Sickingen*, på vej for at tæmme en fyrste og kæmpe
for

fremmedes rettigheder, utilsigtet kigger sig bagud og ser røgen stige op fra sin fæstning, hvor kone og børn hjælpeløst bliver tilbage, og *han* fortsætter, for at holde sit løfte – hvor stor bliver da mennesket for mig, hvor lille og foragtelig den frygtede, uovervindelige skæbne!

Lige så hæslige, som dyderne er elskværdige, maler lasterne sig i dens frygtelige spejl. Når den hjælpeløst barnlige *Lear* i nat og stormvejrgang banker på hans datters dør, når han spreder sit hvide hår i luften og fortæller de oprørte elementer hvor unaturligt hans Regan har opført sig, når sin rasende smerte til sidst strømmer ud af ham med de skrækkelige ord: »Jeg gav jer alt!« – hvor afskyeligt viser sig da ikke utaknemmeligheden? hvor højtideligt tilsværger vi ærbødighed og barnlig kærlighed!

Men scenens virkekreds strækker sig endnu længere ud. Også dér, hvor religion og love agter det som værende under deres værdighed at ledsage menneskets følelser, har *den* stadig travlt med vores dannelse. Samfundets lykke bliver lige så ofte ødelagt af tåbelighed, som af forbrydelse og laster. En erfaring, der er ligeså gammel som verden selv, lærer, at de tungeste vægte i vævet af menneskelige hændelser ofte hænger i de tyndeste og sarteste tråde, og når vi følger handlinger tilbage til deres kilde, må vi smile ti gange, før vi forfærdes *én gang*. Min fortegnelse over skurke bliver med hver dag, jeg bliver ældre, kortere, og mit register over tåber fuldtalligere og længere. Når én slægts samlede moralske gæld springer ud fra én, præcis kilde, når alle lasternes uhyre ekstremer, som til alle tider har brændemærket denne, blot er forandrede former, blot er højere grader af en egenskab, som vi i sidste ende alle enstemmigt smiler af og elsker, hvorfor skulle naturen da ved den anden slægt ikke være gået de samme veje? Jeg kender kun *én* hemmelighed, som kan bevare mennesket fra forværring, og det er – at beskytte dettes hjerte mod svagheder.

En stor del af denne virkning kan vi forvente af teatret. Det

er dette, som holder spejlet op for den store klasse af tåber, og udskammer dem med helbredende spot gennem tusindfoldige former. Hvad det ovenfor opnår gennem at bevæge og afskrække, yder det her (hurtigere måske, og ufejlbarligere) gennem spøg og satire. Hvis vi ønsker at vurdere komedien og tragedien efter den opnåede virknings målestok, så ville erfaringen muligvis give fortrinsret til den første. Spot og foragt sårer menneskets stolthed dybere, end afsky piner dets samvittighed. Foran det skrækkelige kryber vores fejhed sammen, men præcis denne fejhed overgiver os til satirens torne. Lov og samvittighed beskytter os ofte mod forbrydelse og moralsk forfald – latterligheder forlanger en egen, finere fornemmelse, som vi intet sted øver mere end foran tilskuerpladsen. Muligvis bemyndiger vi en ven til at angribe vores manerer og vores hjerte, men det koster os meget møje at tilgive ham et enkelt grin. Vores forseelser holder en tilsynsmand og dommer ud, vores skyggesider ikke et eneste vidne. Teatret alene kan gøre grin med vores svagheder, fordi det skåner vores ømfindtlighed, og ikke ønsker at kende den skyldige tåbe. Uden at rødme, ser vi vores maske falde foran dettes spejl og takker hemmeligt for den blide formaning.

Men dets store virkekreds er langt fra til ende. Teatret er, mere end nogen anden offentlig statsinstitution, en skole for den praktiske visdom, en vejviser gennem det borgerlige liv, en ufejlbarlig nøgle til de hemmeligste veje til menneskets sjæl. Jeg indrømmer, at selvkærlighed og samvittighedens afhærdning ikke sjældent udsletter dets bedste virkning, at tusinde laster med frække ansigter stadigvæk kan hævde sig, at tusinde gode følelser viger tilbage for deres tilskuers kolde hjerter – jeg selv er af den opfattelse, at Moliéres Harpagon nok aldrig forbedrede en ågerkarl, at selvmorderen Beverley nok kun afholdt få af hans brødre fra den afskyelige spilleafhængighed, at Karl Moors ulykkelige røverberetning ikke har gjort landevejene meget sikrere – men når vi også indskrænker denne teatrets store virkning, hvis vi ville være så uretfærdige sågar at ophæve den – hvor uendeligt meget af

dets indflydelse forbliver da stadig tilbage? Også når det hverken fjerner eller formindsker dårligdommenes sum, har det ikke gjort os bekendt med dem? – Med disse lastefulde personer, disse tåber må vi leve. Vi må undgå dem eller møde dem; vi må undergrave dem eller underkaste os dem. Men nu overrasker de os ikke mere. Vi er forberedt på deres angreb. Teatret har afsløret hemmeligheden, hvormed de kan blottlægges og uskadeliggøres. *Det* hev hykleres kunstige maske væk og opdagede nettet, hvormed list og kabale indhyllede os. Bedrag og falskhed rev det frem fra krumme labyrinter og fremviste deres skrækkelige ansigt for dagens lys. Muligt, at den døende Sara ikke skræmte *en* udsvævende yngling, at alle straffede forførelsens malerier ikke afkøler deres glød, og at selv den forslagne skuespillerinde rent ud overvejer at forhindre dens virkning – det er tilstrækkeligt, at den intetanende uskyld nu kender sine snarer, at scenen lærer at have mistillid til deres løfter og bæver overfor deres tilbedelse.

Ikke blot mennesket og menneskets karakter, men også skæbnen gør teatret os opmærksom på og lærer os den store kunst at udholde denne. I vor livs væv spiller *tilfældighed* og *plan* en lige stor rolle; den sidste styrer *vi*, den første må vi blindt underkaste os. Tilstrækkeligt er vundet med, at uundgåelige hændelser ikke finder os helt uden fatning, når vores mod, vores klogskab allerede én gang har øvet sig i lignende, og vores hjerte har hærdet sig mod slaget. Teatret fremfører for os en mangfoldig scene af menneskelige lidelser. Det hiver os kunstigt ud i fremmede strabadser og belønner den umiddelbare liden med glædestårer og en herlig forøgelse af mod og erfaring. Med dette følger vi den efterladte *Ariadne* gennem det tilbagegældende Naxos, stiger med hende ned til Ugolinos hungertårn, betræder med hende rædselsskafottet og overværer dødens højtidelige time med hende. Her hører vi, hvad vores sjæl følte i tavse anelser, som den overraskede natur højt og uimodsigeligt bekræfter. Under Towers hvælving opgiver den forrådte yndling sin dronnings gunst. – Nu, da han skal dø, opgiver den ængstelige Moor sin troløse sofistiske visdom.

Evigheden tager afsked med en dødsdømt, for at han kan åbenbare hemmeligheder, som ingen levende kunne vide, og den selvsikre skurk mister sit sidste gemene kneb, fordi gravere også taler over sig.

Men ikke nok med, at scenen bekendtgør os med menneskehedens skæbner, den lærer os også at være retfærdigere overfor de ulykkelige og dømme dem med større overbærenhed. Kun da, når vi udmåler dybden af deres trængsler, kan vi tillade os at fælde en dom om dem. Ingen forbrydelse er mere skamfuld end tyvens – men blander vi ikke alle en medlidenhedståre med i vores fordømmende ord, når vi fortaber os i den skrækkelige trang, hvormed *Eduardi Ruhberg* fuldfører gerningen? – Selvmord afskys normalvis som helligbrøde; men når *Marianne*, bestormet af sin rasende faders trusler, bestormet af kærlighed og af forestillingen om de skrækkelige klostermure, drikker giften, hvem af os vil være den første, som holder fast ved et ondt maksime over for det grædefærdige offer? – Menneskelighed og tolerance begynder at blive til vor tids herskende ånd; dens stråler trænger helt ind til domstolenes sale og endnu længere – ind i vore fyrsters hjerte. Hvor stor andel af dette guddommelige værk hidrører fra scenen? Er det ikke *denne*, der gjorde mennesket bekendt med mennesket og afdækkede det hemmelige maskineri, hvorefter det handler?

En særlig menneskeklasse har mere grund til at være taknemmelig over for teatret end alle de øvrige. Kun her hører verdens mægtige, hvad de aldrig eller sjældent hører – sandhed; hvad de aldrig eller sjældent ser, ser de her – mennesket.

Så stor og mangfoldig er fortjenesten af den bedre scene for den sædelige dannelse; i ingen ringere grad står forstandens samlede oplysning i gæld til den. Netop her i denne højere sfære forstår den store tænker, den fyrige patriot, først helt at gøre brug af den.

Han kaster et blik gennem menneskeslægten, sammenligner folk

med folk, århundrede med århundrede og ser hvor underdanigt de større folkemasser er fanget i fordømmenes og meningernes kæder, som evigt arbejder imod hans lykke – at sandhedens renere stråler kun oplyser *enkelte* hoveder, som måske købte den lille sejr med hele livet som indsats. På hvilken måde kan den vise lovgiver give nationen del i disse?

Teatret er den fælles kanal, hvori den tænkende, bedre del af befolkningen kan lade visdommens lys strømme ned og i mildere stråler udbrede sig herfra gennem hele staten. Rigtigere begreber, raffinerede grundsætninger, renere følelser flyder herfra gennem alle folkets arterier; barbariets tåge, overtroens mørke forsvinder, natten viger for det sejrende lys. Blandt så mange af den bedre scenes herlige frugter vil jeg blot nævne to. Hvor almindelig er tolerancen af religioner og sekter blot i løbet af få år ikke blevet? – Stadig inden jøden Nathan og saraceneren Saladin beskæmmede os og prædikede den guddommelige lærdom, at ærbødighed overfor Gud ikke nødvendigvis er afhængig af vores forestilling om Gud – stadig inden Josef 2. bekæmpede det fromme hads frygtelige hydra, plantede teatret menneskelighed og blidhed i vores hjerte, de afskyelige malerier af hedensk præsteraseri lærte os at undgå religionshad – i dette skrækkelige spejl vaskede kristendommen sine pletter af. Med lige så lykkelig succes kunne teatret lade *opdragelsens* fejltagelser bekæmpe; man tør stadig håbe på det stykke, hvor dette bemærkelsesværdige tema bliver behandlet. Intet spørgsmål er, på grund af sine følger, vigtigere for staten end denne, og dog er ingen så prisgivet, ingen betroet så uindskrænket til borgerens indbildninger og letsindighed. Kun teatret kunne fremføre den forsømte opdragelse i rørende, rystende malerier foran de uheldige slagtofre; her kunne vore fædre lære at give afkald på deres egensindige maksimer, vore mødre lære at elske fornuftigere. Forkerte begreber fører en opdragers bedste hjerte på afveje; desto værre, når de sågar bryster sig af *metode* og systematisk spolerer det sarte skud i filantropiske institutioner og akademiske drivhuse.

I ikke ringere grad – hvis statens overhoveder og formyndere ellers forstod dette – kan scenen give folket en klarere forståelse af nationens mening om regeringen og regenten. Den lovgivende magt taler her gennem fremmede symboler til undersåtten, forsvarer sig mod deres klager, endnu inden de bliver højlydte, og dæmper deres hang til tvivl, uden at dette fremtræder tydeligt. Sågar industri og opfindergejst kunne og ville opildnes på skuepladsen, hvis digterne ellers syntes det besværet værd at være patrioter og staten nedlade sig til at høre dem.

Jeg kan her umuligt udelade den store indflydelse, som en god fast scene ville have på nationens ånd. Ved et folks nationalånd betegner jeg lighederne og overensstemmelserne i deres meninger og tilbøjeligheder overfor objekter, hvorom en anden nation mener og føler anderledes. Kun for teatret er det muligt i en høj grad at fremkalde denne overensstemmelse, fordi det gennemvandrer den menneskelige videns samlede område, udtømmer alle livets situationer og skinner ind i alle hjertets kroge; fordi det forener alle stænder og klasser i sig og har den bedst banede vej til forstanden og til hjertet. Hvis der herskede ét hovedtræk i alle vores stykker, hvis vores digtere ville blive enige blandt sig selv og indgå en urokkelig pagt om dette endemål – hvis nøje udvælgelse ledte deres arbejde, deres pensel kun viede sig til nationale objekter – med ét ord, hvis vi oplevede det, at have et nationalteater, da ville vi også blive til en nation. Hvad sammenkædede Grækenland så fast i sig selv? Hvad hev folket så uimodståeligt mod dets scene? – Ikke andet er stykkernes nationale indhold, den græske ånd, statens store overvældende interesse, den bedre menneskehed, som åndede i selvsamme.

Endnu én fortjeneste har teatret – en fortjeneste som jeg nu desto glædeligere kommer ind på, fordi jeg formoder, at dets stridigheder med dets modstandere allerede er vundet. Hvad man indtil nu har forsøgt at bevise, at teatret har en væsentlig indvirkning på sæderne og på oplysningen, var tvivlsomt – at

det fortjener førstepladsen mellem alle former for luksus og andre selskabelige former for underholdning, det har selv dets fjender indrømmet. Men hvad det bevirker her, er vigtigere end, hvad man plejer at mene.

Den menneskelige natur tåler ikke uophørligt og evigt at dvæle i arbejdets møje, sansernes trang dør med deres tilfredsstillelse. Mennesket, overdænget af dyrisk nydelse, udmattet af den lange anstrengelse, kvalt af de evige drifters aktivitet, tørster efter bedre udvalgte fornøjelser, eller styrter ubundent ned i vilde udsvævelser, der fremmer dets forfald og ødelægger samfundets ro. Bakkantiske nydelser, fordærveligt spil, tusinde ophidselser, der udklækkes af dets lediggang, er uundgåelige, hvis lovgiveren ikke ved hvordan denne disse tilbøjeligheder hos folket styres. Geskæftighedens mand er i fare for at bøde med mavesår for det liv, som han så storsindet ofre til staten – den lærde at synke ned på den trivielle pendants plan – pøblen at blive til dyr. Teatret er institutionen, hvor fornøjelse forenes med opdragelse, ro med anstrengelse, muntert tidsfordriv med dannelse, hvor ingen af sjælens kræfter anspændes til ulempe for andre, ingen fornøjelse nydes på bekostning af helheden. Når sorgen nager hjertet, når den dystre stemning forgifter vores ensomme stunder, når vi væmmes af verden og geskæftigheder, når tusinde byrder trykker vores sjæl og vores pirrelighed trues med at blive kvalt under arbejdets gøremål, så griber teatret os – i denne kunstige verden drømmer vi os væk fra den virkelige, vi gives til os selv igen, vores følelse vågner, helbredende lidenskaber ryster vores slumrende natur og driver blodet frem i friskere bølgeslag. Den ulykkelige græder her med fremmedes sorger sin egen ud – den heldige bliver nøgtern og den sikre eftertænkssom. Den ømfindtlige yngling hærder sig til mand, det rå umenneske begynder her for første gang at føle. Og så endeligt – hvilken en triumf for dig, natur! – så ofte trådt til jorden, så ofte genopståede natur! – når mennesker fra alle kredse og zoner og stænder, taget ud af hver af kunstighedens og modens kæder, revet ud af skæbnens

tvang, forenet gennem *en* sammenvævende sympati, opløst igen i *en* slægt, glemmende sig selv og verden og nærmende sig deres himmelske oprindelse. Hver eneste nyder alles glæder, som forstærket og forskønnet af hundrede øjne falder tilbage på ham, og hans bryst viger nu kun pladsen for *ét* – dette: at være *menneske*.

Udvalgt billede: Anton Graff

Afsløring: Dette er et britisk fremstød for krig mod Rusland

Den 23. januar (EIRNS) – Med den britiske udenrigsminister Liz Truss' lokketoner den 22. januar, om et "russisk kup på vej i Ukraine" – for at fremme det britiske krav om at ramme Rusland {nu}med de finansielle supersanktioner, som skulle true med at afskrække fra krig – er det blevet klart, at der ikke er nogen "enighed blandt NATO-allierede og partnere" om at håndtere Rusland i Ukraine-missilkrisen.

Det er snarere et britisk fremstød for at tvinge Rusland til at invadere Ukraine eller kapitulere; en trængt, men klar tysk modstand mod den britiske krigskampagne; en fransk præsident, der ønsker at forhandle, men som forsøger at fremstå nydelig og blive genvalgt; og en svag amerikansk præsident, som helst vil undgå krig.

Hvis der udbryder krig, ja, endog verdenskrig, vil det være en krig, som City of London og Storbritannien påtvinger det

svækkede amerikanske præsidentskab. Ikke en ny Krim-krig, men en krig for at hævne sig på Rusland og Kina, for at have ydet modstand og spoleret det store globale klimatopmøde i Glasgow i november, hvilket efterlod de britiske ministre, der ledede topmødet, med vredens tårer, da det endte som en fiasko. Det gjaldt også premierminister Boris Johnson, "BoJo", den slemme klovn, som er miskrediteret og er meget tæt på en mistillidsafstemning fra sit eget konservative partis parlamentsmedlemmer. "Hans holdninger er blevet strengere" over for Rusland, meddelte hans talsmand den 22. januar. I {New York Times'} dækning af det "nye fake" var overskriften: "Storbritannien efterstræber en mere muskuløs rolle i opgøret med Rusland om Ukraine", selv om det altid er amerikanske muskler, som Storbritannien anvender. (<https://www.nytimes.com/2022/01/23/world/europe/uk-russia-ukraine.html>)

Selv den nervøst hyper-aggressive, amerikanske udenrigsminister, Antony Blinken, reagerede ikke på den nyeste britiske krigsfabel, ud over "Vi tager det alvorligt", da det blev slynget efter ham i dag af "Face the Nations" ordstyrer, Margaret Brennan, der rablede, som om hun havde taget noget britisk meth-amfetamin i sin kaffe før programmet. Over for London-Kiev-kravet om, at de såkaldte finansielle "supersanktioner" skal indføres over for Rusland i morgen, bemærkede Blinken det indlysende: "Vi bruger dem som afskrækkelse. De ville miste deres afskrækkende virkning". Han nævnte ikke det lige så indlysende: "og skubbe Rusland mod krig" – den britiske hensigt. Blinken understregede gentagne gange to punkter: "Vi har i de seneste dage, samlet allierede og partnere på en meget intens måde i hele Europa"; og "vi reagerer også på nogle af Ruslands bekymringer med yderligere samtaler, og vi forventer, at de reagerer på vores bekymringer."

Den russiske ambassade i London understregede i dag, at briterne stod uden for forhandlingsprocessen med Rusland: "Det

britiske udenrigsministerium fortsætter med en række provokerende udtalelser om situationen omkring Ukraine... Disse opråb kommer på baggrund af en åbenlys svækkelse af den britiske ekspertise om Rusland og Ukraine. ...Udenrigsminister Elizabeth Truss' udsagn om, at Ukraine har lidt under forskellige invasioner, 'fra mongolerne til tatarerne', er et eksempel herpå. Efterfølgende kom 'nyheden' om, at Rusland har til hensigt at etablere et marionetregime i Kiev, under ledelse af et tidligere ukrainsk parlamentsmedlem – en person, der tilfældigvis er under russiske sanktioner for at være en trussel mod den nationale sikkerhed", med henvisning til Jevhenij Murajev. (<https://www.rusemb.org.uk/fnapr/7059>)

Tyskland ønsker ikke at lade den britiske krigsførelse lykkes. Dets flådechef, viceadmiral Kay-Achim Schönbach, blev tvunget til at træde tilbage på grund af angreb fra medierne, da han udtalte, at det Putin "ønsker er respekt". Og min Gud, at give nogen respekt er en lav pris... Det er let at give ham den respekt, som han reelt kræver – og sandsynligvis også fortjener". Det forlyder nu bredt, at kansler Olaf Scholz blev bedt om at tage til Washington til konsultationer med præsident Biden, men afviste at tage af sted til et senere tidspunkt. Tyskland vil ikke tillade, at de baltiske lande, som det har solgt tyske våben til, giver dem videre til Ukraine, og de hektiske britiske leverancer af dødbringende våben, flyves over dansk luftrum, fordi Storbritannien ikke tør bede Tyskland om tilladelse til overflyvning.

Biden-administrationen er i færd med at svare skriftligt, på den russiske præsident Putins foreslåede aftaler om at holde NATO's missiler og krigsforberedelser ude af Ukraine og fra Ruslands grænse – "og at give udtryk for vores bekymring" over Rusland, sagde Blinken i dag. USA har besluttet, at det ønsker at Rusland skal acceptere at undlade offentliggørelse af disse svar, højst sandsynligt fordi en sådan offentliggørelse enten vil gøre krigsmagere omkring BoJos regering og inde i City of London rasende, eller skabe mere tvivl i Tyskland, Frankrig og

måske hos andre "allierede og partnere".

Det vigtigste spørgsmål er nu, hvad de amerikanske borgere vil gøre for at lede deres vaklende regering i retning af at løse de vigtigste problemer, som menneskeheden står over for? Det kræver samarbejde med i det mindste Rusland og Kina, som et middel til at vende den amerikanske industriøkonomis forfald hen imod "grønt" selvmord, og inddrage USA i opbygningen af nye offentlige sundhedssystemer og programmer for udvikling af infrastruktur overalt i verden. Londons malthusianske politik med afindustrialisering ved hjælp af krig kan ikke tolereres.

Udvalgt billede: Julius Silver

Schiller Instituttets dialog med Rusland

Den 22 januar (EIRNS) – Schiller Instituttet afholdt i dag et kritisk debatmøde under titlen: "En forskel i lederskab: Kan krig mod Rusland stadig undgås?" I en tale fra den russiske repræsentation ved FN, redegjorde ambassadør Dmitry Polyanskij, 1. permanente vicerepræsentant for Den Russiske Føderations faste mission ved FN, for den barske virkelighed i forbindelse med de vestlige leders igangværende stormløb mod krig. "Det ser ud til," sagde han, "at vores vestlige kolleger er forblændet af den såkaldte 'sejr' i Den kolde Krig, og fortsætter med at leve i disse minder og forsøger at tale ud fra en overlegen position og påtvungen dobbeltmoral. De bebrejder os for vores troppers tilstedeværelse og bevægelser på eget suveræne territorium, mens de hævder, at alt, hvad de gør på NATO's territorium, ikke angår andre. Dette vil ikke

længere kunne fungere.”

Helga Zepp-LaRouche fremlagde en tilgang til krisen ud fra et overordnet perspektiv: “Jeg insisterer meget indtrængende på, at vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur, som skal tage hensyn til de grundlæggende erfaringer fra historien. Man må undersøge de traktater, der førte til fred, og dem, der mislykkedes. Et godt eksempel på det første, er den Westfalske Fred, hvor folk efter 150 års religionskrig, især Trediveårskrigen, indså, at ingen ville være sejrherre ved en fortsættelse af krigen. Så de blev enige om de berømte principper i den Westfalske fred, hvoraf det vigtigste er, at man skal tage hensyn til den andens interesser, hvis man vil have fred. Hver gang det bliver praktiseret – og denne Westfalske Fred var i øvrigt begyndelsen til folkeretten og det, der udgør FN-Pagten i dag – fører det til fred. Det andet eksempel er Versailles-traktaten, som proklamerede, at Tyskland var den eneste skyldige part i Første Verdenskrig, hvilket ikke var sandt. Den var bestemt ikke retfærdig. Den lagde byrder på Tyskland, som ikke kun skulle betale krigens udgifter, men også erstatninger, hvilket overbelastede den tyske økonomi fuldstændigt. Så Rigsbanken begyndte at trykke penge, hvilket førte til hyperinflation, og det bidrog til depressionen. Efterfølgende førte den dybe følelse af uretfærdighed, som folk, der kom ud for dette, havde, til nazisternes fremkomst og nationalsocialisternes omvæltende regeringsovertagelse, som førte til Anden Verdenskrig.”

Harley Schlanger, talsmand for LaRouche-organisationen, gennemgik arrogancen hos de neokonservative og neoliberale, som mente, at Vesten havde “vundet” Den kolde Krig, og at dette gav dem tilladelse til at påtvinge alle nationer, deres indbildte overlegne system af “demokrati og frie markedsøkonomier”, om nødvendigt med militære midler. Han fremlagde en oversigt over de ulovlige og folkemorderiske krige, der blev ført mod nationer – Afghanistan, Irak, Jugoslavien, Libyen, Syrien og dernæst kuppet mod Ukraine i

2014 – mod nationer, der ikke udgjorde nogen trussel mod nogen, krige baseret på falske anklager, som nu erkendes at være blevet fremstillet for at retfærdiggøre krigene. Dette omfattede den “chokterapi”, som blev pålagt selve Rusland, i et forsøg på at reducere en betydningsfuld videnskabelig og industriel nation til en “råstofeksportør” med en forarmet og svækket befolkning. Da Vladimir Putin omgjorde denne ødelæggelse, blev han stemplet som “autokrat”, mens begge partier i USA stod sammen om krigspolitikken. Tiden med unilateralisme og en unipolær verden er nu afsluttet, hævdede Schlanger, da det kinesisk-russiske samarbejde om national opbygning, for dem selv og de 140 nationer, der har tilsluttet sig Bælte- og Vej-Initiativet, ikke længere tager imod ordrer og ikke længere vil tillade farverevolutioner eller neokoloniale krige og undertrykkelse.

Paul Gallagher, EIR’s økonomiredaktør, gennemgik derefter nedbrydningen af det “Amerikanske System”, som var blevet genoprettet af Franklin Roosevelt gennem Glass/Steagall-bankregulering og efterkrigstidens Bretton Woods-system. Ødelæggelsen begyndte med Nixon-regeringens afkobling af dollaren fra guldet i 1971, hvilket omdannede banksystemet til et system baseret på spekulation i stedet for produktion. Med spekulationsboblens kollaps i 2008 blev Lyndon LaRouches forslag om at genindføre det amerikanske systems principper afvist til fordel for massiv pengeskabelse, for at redde bankerne, hvilket medførte den største “alting-boble” i historien. Bestræbelserne på at opretholde boblen på 275 billioner dollars gennem den grønne “New Deal”, der forvaltes af de samme bankfolk, som er ansvarlige for selve boblen, ved at afvikle fossile brændstoffer, mange industrier og landbrug, ville resultere i en massiv affolkning af verden, hvilket allerede er tydeligt globalt og selv i USA. Også her viser Ruslands, Kinas og Bælte- og Vej-Initiativet, at den unipolære verden, der ledes af City of London og Wall Street, ikke længere kan diktere denne destruktion over for resten af verden, med fare for at de vælger at starte en atomkrig, i

stedet for at deltage som en ligeværdig partner i en ny verdensorden.

Richard Black, Schiller Instituttets repræsentant ved FN, fulgte op på ambassadør Polyanskijs opfordring, til at gøre op med den fremtvungne opdeling af verden i konfliktfyldte blokke, og søge de ting der forener os i stedet for at adskille os. Han gennemgik LaRouches arbejde med de videnskabelige kredse i Rusland, i traditionen fra denne nations store videnskabelige genier, og opfordrede borgerne i de vestlige nationer, til at inddrage deres politiske ledere og kandidater, for at tvinge deres regeringer til at opgive deres fobier og samarbejde om de store opgaver, som hele menneskeheden står over for.

Der fulgte en livlig diskussion med spørgsmål og svar. Du opfordres til at se dette vigtige og produktive møde og til at handle på de idéer, der blev præsenteret: https://www.youtube.com/watch?v=o32znt4i_zE

Kan en krig mod Rusland stadig undgås?

Den 21. januar (EIRNS) – Dette spørgsmål: “Kan en krig mod Rusland stadig undgås?”, er titlen på Schiller Instituttets internationale dialog, lørdag den 22. januar kl. 20.00 dansk tid, med det formål at styrke bestræbelserne på at stoppe USA's, det britiske imperiums og NATO's farlige krigsførelse mod Rusland og Kina og gøre plads til et fuldstændigt skift mod et globalt sikkerhedssystem, baseret på princippet om gensidig fordel for alle, og helt afgørende, den økonomiske

fordel for alle.

Resultaterne af dagens vigtige møde i Genève, mellem USA's udenrigsminister Antony Blinken og den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov, ændrer ikke dette fokus, men skærper det snarere. Mødet varede 90 minutter med bemærkninger før og efter fra repræsentanterne. Der forventes en opfølgning af drøftelserne – med en omtrentlig tidsplan for den næste uge til 10 dage; men man kan til enhver tid forvente sabotage fra fjender af denne forhandlingsproces.

I korte træk fortalte Blinken, at præsident Biden havde bedt ham om at mødes med Lavrov, og at han efter dagens samtaler vil henvende sig til NATO og allierede samt Kongressen, og "vi vil være i stand til at dele vores bekymringer og idéer med Rusland mere detaljeret og skriftligt i næste uge, og vi er blevet enige om yderligere drøftelser derefter". TASS rapporterede, at Blinken sagde, at USA og Rusland vil mødes igen, efter at Moskva har gennemgået Washingtons forslag til sikkerhedspolitiske foranstaltninger i næste uge. Udenrigsministeriet kastede imidlertid koldt vand på denne rapport og erklærede, at der ikke er planer om et møde, før Rusland modtager et "artikel for artikel"-svar, på sit krav om sikkerhedsgarantier. Ellers holdt Blinken sig til påstandene i sin opremsning af beskyldninger og krav, idet han formanede Rusland til at nedtrappe sin magtanvendelse, ikke invadere Ukraine osv.

Lavrov sagde om Blinkens bemærkning, at USA vil svare skriftligt på Ruslands "bekymringer", at: "Jeg tror, det vil være rigtigt at offentliggøre dette svar, og jeg vil spørge Antony Blinken, så de ikke har noget imod det." Han sagde, at der ikke var nogen aftale om endnu et møde mellem ham selv og Blinken. Blandt mange andre emner sagde Lavrov, at USA gentager sine anklager mod Rusland "som et mantra" og pegede på vestlig "hysteri", når det gjaldt Ukraine.

Særligt bemærkelsesværdigt var inddragelsen af Kina i det, der

er på spil. Det russiske udenrigsministerium udsendte en erklæring i forbindelse med samtalerne, hvori det fremgår: "Det er på høje tid, at vores amerikanske kolleger forstår, at Washingtons dobbelte inddæmningspolitik over for Moskva og Beijing er fuldstændig utidssvarende og ikke indebærer nogle gunstige udsigter for USA. Amerikanerne ville gøre mere gavn for sig selv og hele verden, hvis de opgav deres arrogante krav om global dominans og gik ind i en ligeværdig og ærlig dialog med Rusland, Kina og andre vigtige aktører, for at søge afbalancerede løsninger på presserende globale sikkerheds- og udviklingsmæssige anliggender"...

Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, sagde i sin ugentlige strategiske webcast den 20. januar, at "jeg mener, at det er faren for krig, som folk bør være bekymrede over." Men hun erklærede endvidere, at bekymringen bør være "ud fra dynamikkens synspunkt [hvis] orientering, går meget klart i retning af Bælte- og Vej-samarbejdet, fordi mange nationer ser det som en langt større fordel at samarbejde økonomisk i stedet for at føre geopolitiske spil."

På denne måde er BRI-alliancer og -projekter antikrigspolitik...

Deltag i de bestræbelser, der forsøger at afværge en krig, ved at se og dele Schiller Instituttets internationale dialogkonference den 22. januar, "Kan en krig mod Rusland stadig undgås?", og bliv aktiv i Schiller Instituttet. https://schillerinstitute.nationbuilder.com/20220117-conference_20220122

Sikkerhedseksperter advarer om optrapning af opgøret mellem USA og Rusland

Den 19. januar (EIRNS) – David T. Pyne offentliggjorde en artikel i det konservative National Interest i nummeret af 17. januar, under overskriften “Bidens mulighed for fred i Eurasien”. I den advarer Pyne om, at “de bilaterale forhandlinger mellem USA og Rusland brød sammen i denne uge, efter at den amerikanske delegation angiveligt nægtede at tilbyde Rusland nogen indrømmelser, eller anerkende nogen af dets legitime sikkerhedsbekymringer, vigtigst af alt i Ukraine”, og at krisen mellem de to lande som følge heraf er i fare for at ende i en spiral, der snurrer ud af kontrol, hen imod en termonuklear krig. (Den 18. januar talte USA’s udenrigsminister Tony Blinken og Ruslands udenrigsminister Sergej Lavrov i telefon og aftalte et hastigt arrangeret møde mellem dem i Genève den 21. januar).

Pyne er tidligere officer i den amerikanske hærs kampenheder, stabsofficer i hovedkvarteret og har en kandidatgrad i nationale sikkerhedsstudier fra Georgetown University. Han er i øjeblikket vicedirektør for nationale operationer for EMP Task Force on National and Homeland Security, hvis hjemmeside beskriver Pyne som “en autoritet med hensyn til USA’s, Ruslands og Kinas atomarsenaler, amerikanske og russiske missilforsvarssystemer og den stigende trussel fra elektromagnetiske pulsvåben (EMP)”.

Vi citerer det indledende afsnit af Pynes artikel, som taler for sig selv:

“I slutningen af december 2021 truede den russiske præsident Vladimir Putin med, at en afvisning af Ruslands foreslåede sikkerhedsaftaler med Vesten, ville blive mødt med “passende

militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger". Gilbert Doctorow, en Bruxelles-baseret politisk analytiker, har oversat dette til at betyde, – opstilling af yderligere russisk militært udstyr, herunder atombevæbnede SS-26 Iskander-M-kortdistancemissiler til Hviderusland og Kaliningrad, for at true NATO's frontlinjestater og Østtyskland. Han har også spekuleret i, at det kan hentyde til en mulig udstationering af atombevæbnede, hypersoniske, ubådsbaserede Zircon krydsermissiler ud for Washington D.C., som Rusland tidligere har sagt kunne bruges til at ødelægge USA's hovedstad, før præsidenten kunne flygte med Air Force One.

"Når Ruslands andre masseødelæggelsesvåben lægges til, kunne det der står på spil for de bilaterale forhandlinger mellem USA og Rusland næppe være højere. Rusland har også truet med disse militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger som svar på, at USA vedtager meget strengere økonomiske sanktioner mod landet. Hvis USA og NATO skulle flytte deres tropper til den ukrainske grænse som svar på en russisk invasion af Ukraine, ville det naturligvis, næsten helt sikkert, fremprovokere et russisk angreb på NATO's frontlinjemedlemsstater, hvor disse tropper er stationeret, og potentielt starte en tredje verdenskrig. Det er således en russisk "rød linje", som ikke må overskrides. Desuden kunne en eventuel russisk invasion af Ukraine og/eller udbrud af krig mellem USA og Rusland i Europa kortvarigt blive efterfulgt af en kinesisk invasion af Taiwan og en nordkoreansk invasion af Sydkorea – alt sammen noget, der sikrer, at USA ikke vil være i stand til effektivt at imødegå nogle af disse aggressioner.

"Desværre brød de bilaterale forhandlinger mellem USA og Rusland sammen i denne uge, efter at den amerikanske delegation angiveligt nægtede at tilbyde Rusland nogle indrømmelser eller anerkende nogen af dens legitime sikkerhedsproblemer, vigtigst af alt i Ukraine. Som svar herpå har Rusland erklæret, at det ikke har nogen planer om at

genoptage bilaterale drøftelser med USA for at afslutte krisen og fortsætter med at optrappe sine krigsforberedelser. På nuværende tidspunkt, vil den eneste måde at give Rusland en oprejsning i Ukraine-krisen være, at Biden-administrationen tilbyder en betydelig indrømmelse, såsom udsættelse af USA's militære bistand til Ukraine."

Pyne slutter sin artikel med at opfordre USA til at ændre politik og i stedet skabe "omfattende fredsaftaler med Rusland og Kina", og tilføjer, at de "ikke vil være uden udfordringer". De ville imidlertid, fastslår Pyne, "give Biden en hidtil uset mulighed for at sikre sit præsidentielle eftermæle som en forandringens fredspræsident og samtidig tjene til at beskytte USA's vitale nationale sikkerhedsinteresser".

Tidsskriftet bag artiklen i National Interest er bemærkelsesværdigt. Det blev grundlagt af den neokonservative Irving Kristol og repræsenterer den dag i dag et "konservativt" synspunkt på udenrigspolitik. (<https://nationalinterest.org/feature/biden%E2%80%99s-opportunity-peace-eurasia-199344>)

Vi har nået et afgørende øjeblik – "tiden er ved at rinde ud"

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 20. januar 2022

I de sidste, og i de kommende dage, bliver der truffet beslutninger som vil afgøre, om menneskeheden har den moralske evne til at overleve. I sin ugentlige dialog præsenterede Helga Zepp-LaRouche en dramatisk tour d'horizon (gennemgang), idet hun flettede en analyse af topmøder, troppebevægelser og positive økonomiske udviklinger omkring Bælte-ogVej-Initiativet sammen, og formidlede både den enorme fare i nutiden og, hvad der er vigtigt, en vej ud af denne fare.

Hun understregede, at Blinkens trusler i Ukraine ikke er helt i tråd med Bidens udtalelser. Hun understregede desuden, at Putin har været klar over, hvorfor Rusland har brug for strategiske garantier, og at nogle i Vesten, såsom David Pyne, Gilbert Doctorow og general Kujat, åbent diskuterer dette. Vi har en delegation bestående af syv tåbelige senatorer, der efter en tur til Kiev skrålede op og krævede, at Biden skulle stramme sig an, og en af dem – som hun omtalte som senator Wicked – sagde, at Putin skal have en blodtud. Samtidig var den iranske præsident i Moskva for at underskrive en 20-årig aftale, og kineserne og syrerne færdiggjorde et aftalememorandum om samarbejde i BVI.

Endelig talte hun bevægende om Schiller Instituttets konference den 15. januar om Afghanistan, hvor den nuværende trussel om millioner af sultende mennesker, blev sat i kontrast til Indiens banebrydende beslutning om at sende hvede til Afghanistan gennem Pakistan.

Embedsmand fra USA's udenrigsministerium truer Hviderusland med regimeskift

Den 19 januar (EIRNS) – En embedsmand fra det amerikanske udenrigsministerium truede den 18. januar på et orienteringsmøde for journalister med at vælte præsident Alexander Lukasjenkos regering i Hviderusland, hvis Hviderusland tillader russiske tropper på sit territorium og/eller deltager i en formodet russisk invasion af Ukraine. Den højtstående embedsmand sagde ikke direkte: “Vi vil vælte jer”, men han brugte alle de kodeord, der er forbundet med operationer i forbindelse med farverevolutioner/regimeskift, for at levere et utvetydigt budskab.

“Vi har set advarselstegn på, at dynamikken i Hviderusland gør det muligt for Rusland at udnytte Lukasjenkas [sic] selvforskyldte sårbarhed yderligere. Rapporterne om russiske troppebevægelser mod Hviderusland, hvor disse bevægelser angiveligt sker i forbindelse med regelmæssigt planlagte fælles militærøvelser, er bekymrende. Timingen er bemærkelsesværdig og giver naturligvis anledning til bekymring for, at Rusland kunne have til hensigt at stationere tropper i Hviderusland under dække af fælles militærøvelser, med henblik på potentielt at angribe Ukraine fra nord”, sagde han ifølge Udenrigsministeriets referat af briefing. “Jeg mener, at Hvideruslands medvirken til et sådant angreb, ville være fuldstændig uacceptabelt for hviderusserne og for mange inden for regimet samt for os og vores allierede og partnere. Og vi har bekendtgjort vores betænkeligheder til de hviderussiske myndigheder privat.”

Senere i briefinggen udtrykte embedsmanden et dystert syn på Lukasjenkos fremtid, og gav skylden for hans formodede svagheder på hans forhold til Moskva. "Jeg tror det er vigtigt at se på, hvor han står efter halvandet år med at forsøge at ignorere, vende sig bort fra en politisk krise, som han stort set selv har skabt, ikke sandt," sagde embedsmanden. "Og så er det vigtigt at erkende, at Lukasjenka selv har skabt denne reelle skrøbelighed i sin embedsperiode, fordi han først og fremmest var uvillig til at have afvigende synspunkter, som en del af kampagnen, at han var uvillig til at acceptere kritik af spørgsmål fra COVID til en slags grundlæggende spørgsmål om regeringsførelse, ikke sandt, og så ser man på noget som den enormt bedrageriske, den komisk bedrageriske afvikling af valget og så den tragiske vold, der fulgte, dødsfaldene, ikke sandt?"

"Så det er vigtigt at erkende, at Lukasjenka har mistet troværdighed i den hviderussiske befolknings øjne i et ret dramatisk tempo siden dengang, og da han har forstået, hvor mere og mere isoleret han er, efterhånden som hans popularitet er blevet mindre, har han i stigende grad vendt sig hen imod Moskva."

(<https://www.state.gov/briefing-with-senior-state-department-official-on-belarus/>) [dns/cjo]

Billede: Belarus_in_Europe TUBS, CC BY SA 3.0 via Wikimedia Commons

POLITISK ORIENTERING den 20.

januar 2022: Vil Vesten have krig eller fred med Rusland og Kina? Finanskollaps på vej. FE- skandaler m.m. Video, lyd og resumé.

med formand Tom Gillesberg

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/01/tg-20.1.22.mp3>

Resumé:

USA's og Ruslands udenrigsministre mødes i morgen. Er USA og NATO villige til at give Rusland de nødvendige sikkerhedsgarantier på skrift eller går man konfrontationsvejen? Rusland bakker ikke ned. Man gør op med årtiers svigt fra Vesten, hvor Vesten har ført krig imod Rusland og dets interesser med farvede revolutioner m.m. Nu er Rusland militært og økonomisk stærk mens Vesten er svag. Rusland og Kina kan klare sig uden Vesten, men Europa kan ikke klare sig uden russisk gas og kinesiske varer.

Eksperter advarer at hvis USA og NATO overskrider Ruslands røde linjer kan Rusland angribe fra Hviderusland og Kaliningrad med SS-26 Skander kortdistance atommissiler i hele Østeuropa. USA kan trues med ubådsbaserede Zircon atommissiler, der flyver 5-10 gange lydens hastighed, som USA ikke kan forsvare sig imod. Hvis det bliver krig mellem Rusland og USA vil Kina indtage Taiwan og Nordkorea angribe

Sydkorea uden at USA kan gøre noget. Få derfor langsigtede fredsaftaler med Rusland og Kina, som alle kan leve med i stedet for konfrontation og krig. Rusland deltager i militærøvelser i Hviderusland fra den 9. februar så tag snakken med Rusland, evt. med et topmøde mellem Biden og Putin, inden de Olympiske Vinterlege i Beijing fra den 4.-20. februar er afsluttet og scenen sat for eskalation og mulig krig.

USA's inflation på 7 % og USA's Federal Reserve bliver tvunget til at hæve renten. Resultatet vil være en nedsmeltning på de finansielle markeder. Nedflyvningen er startet så spænd sikkerhedsbælterne. Europa er ikke bedre stillet. Forbered implementering af LaRouches fire økonomiske love så realøkonomien og samfundet kan beskyttes imod konsekvenserne af nedsmeltningen.

COVID-19: Pga. den høje vacinetilslutning er Omikron-variantens indtog en gamechanger på trods af sin meget større smitbarhed. Største problem for sundhedsvæsenet er ikke Coronapatienter men hjemsendelse og karantæne for ikke-syge ansatte. Vi må reducere karantænetiden, men vente en uge eller to inden vi sætter fuld fart på genåbningen, til vi har set konsekvenserne af at der er 4 gange så mange daglige smittede som for en måned siden.

FE-skandalen viser i lighed med mink-skandalen en stor villighed hos regeringen til at ville bestemme, men en dårlig evne til at sikre sig den fornødne rådgivning og ekspertise inden man træffer drastiske beslutninger med store og vidtrækkende konsekvenser. Efter hybris kommer nemesis. Det kan true regeringens fremtid. Det er ikke kun regeringens medlemmer der handler hurtigt og overilet, uden tanke på de langsigtede konsekvenser, men hele den nuværende regerende elite. Husk at hovmod står for fald.

Grib ind i historien. Vær med til at sikre et globalt sundhedssystem. Lad os samarbejde om at stoppe sultkatastrofen

i Afghanistan og få opbygget hele verdens økonomiske sundhed. Gå med i Schiller Instituttets kampagne. Tænk som LaRouche.

Zepp-LaRouche: "Det er ved at være sidste øjeblik" med hensyn til faren for krig mellem USA og Rusland

Den 19 jan. (EIRNS) – USA's udenrigsminister Antony Blinken indledte onsdag den 19. jan., tre dage med kritiske møder i Europa, for at diskutere Ukraine-krisen og Ruslands ufravigelige insisteren på, at hvis sikkerhedsforhandlingerne med USA skal fortsætte, skal Rusland modtage skriftlige svar på hvert af de punkter, der er rejst i de to udkast til traktatforslag, som de præsenterede for verden den 17. december. I disse traktatforslag, det ene med USA og det andet med NATO, fastslås det, at Ruslands nationale sikkerhed er alvorligt udfordret af den truende opstilling af NATO's avancerede våbensystemer på deres egen grænse og af den foreslåede optagelse af Ukraine i NATO-alliancen, og at Rusland derfor skal have skriftlige garantier for, at ingen af delene vil forekomme – ellers vil de selv træffe "militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger".

Onsdag rejste Blinken til Kiev i Ukraine for at mødes med præsident Volodymyr Zelensky. Torsdag den 20. januar tager han til Berlin for at mødes med udenrigsministrene fra Tyskland, Frankrig og den krigsførende toneangivende britiske regering. Og fredag den 21. januar tager han til Genève for at mødes med den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov.

Blinkens tur er ikke bare endnu en omgang diplomati: Krig eller fred mellem USA og Rusland er på vippen. Putin har gentagne gange advaret om, at Rusland egenrådigt bliver nødsaget til at vedtage "passende militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger", hvilket Gilbert Doctorow, en politisk analytiker med base i Bruxelles, mener vil omfatte opstilling af atombevæbnede SS-26 Iskander-M kortdistancemissiler til Hviderusland og Kaliningrad, for at true NATO's frontlinjestater og det østlige Tyskland, samt muligvis placering af atombevæbnede Zircon hypersoniske krydsermissiler til søs ud for kysten af Washington, D.C., som, påpeger Doctorow videre, "Rusland tidligere har erklæret kunne bruges til at ødelægge USA's hovedstad, inden præsidenten kunne flygte med Air Force One."

I sine samtaler med Zelensky satte Blinken tonen for sin samtale med Lavrov den 21. januar, ved endnu en gang aggressivt, udelukkende at give Rusland skylden for krisen, og kræve at de "nedtrapper" ved at stoppe udstationeringen af tropper på deres eget territorium, nær grænsen til Ukraine, eller være forberedt på at blive ramt af den brændte jords økonomiske krigsførelse fra Vestens side.

Lavrov gentog for sit vedkommende, den russiske holdning efter samtaler den 18. januar med den tyske udenrigsminister, Annalena Baerbock: "Vi afventer nu svar på disse forslag (de to traktatudkast), som lovet, for at fortsætte forhandlingerne."

"Krigsfaren er større end nogensinde før, og vi står på randen af Tredje Verdenskrig", advarede Helga Zepp-LaRouche i dag. "Det er ved at være sidste øjeblik, og tingene må udvikle sig på den ene eller den anden måde i de kommende dage." Selv om der er et voksende kor af stemmer, der kalder på fornuft i USA og Europa, er briterne og deres amerikanske krigsparti-forbundsfællers kontrol over USA's politik ikke blevet brudt. Desuden, erklærede Zepp-LaRouche, drives nedturen til krig af det systemiske sammenbrud i det transatlantiske finanssystem,

som nu er ved at komme ud af kontrol, som Lyndon LaRouche gentagne gange forklarede.

Men der er en anden dynamik i gang i verden, nemlig den fremvoksende omgruppering af nationer på alle kontinenter omkring Kina og Rusland og Bælte- og Vej-initiativet som et alternativ til den malthusianske affolkningspolitik, der fremmes af det døende transatlantiske system. Et tegn på dette er Irans præsident Ebrahim Raisis besøg i Moskva, hvor en 20-årig pakke af udviklingsaftaler er til drøftelse. Et andet er det kommende besøg af den argentinske præsident Alberto Fernández i Moskva og derefter i Beijing, hvor han planlægger at underskrive et aftalememorandum om Bælte- og Vej-initiativet.

Hvis USA fortsat er fjendtligt indstillet over for dette politiske alternativ og fortsætter med at forsvare City of London og Wall Streets bankerotte system, vil verden efter al sandsynlighed glide i retning af en termonuklear krig. Hvis USA tilslutter sig Bælte og Vej-initiativet, som Lyndon LaRouche anbefalede fra starten, er udsigterne for fred og udvikling fremragende.

Vi tilslutter os Helga Zepp-LaRouches opfordring til at gøre 2022 til Lyndon LaRouches år og til at vedtage hans politik.

Billede: public domain

For Afghanistan og resten af

verden: Fremad med “Operation Ibn Sina”!

Den 18 januar (EIRNS) – Schiller Instituttets internationale seminar den 17. januar, “Uretfærdighed et hvilket som helst sted er en trussel mod retfærdighed overalt: Stop mordet på Afghanistan”, fremmede Helga Zepp-LaRouches “Operation Ibn Sina” ud over dens oprindeligt målrettede og allerede delvist vellykkede rolle med at “prikke til samvittigheden” i den transatlantiske verden. I denne verden af “fortællinger” og “spin” er regeringer i øjeblikket bevidst involveret i den potentielle “hævnerrige udsultning” af millioner af mennesker. Men nu, hvor medicinens “Adolph Eichmann”, Ezekiel Emmanuel, forsøger at erklære, at massedød som følge af Covid-infektion, herunder gennem varianter, der endnu ikke er blevet opdaget, allerede er “endemisk” i USA [“Det vil blive her. Vi må lære at leve med det”], er der allerede en forarget reaktion fra det medicinske personale og deres fagforeninger.

“Operation Ibn Sina” er ikke, og har aldrig kun været gældende for Afghanistan. Den er i sig selv en form for medicin, der skal kurere den epidemi af transatlantisk “fordærvet ligegyldighed”, som heldigvis endnu ikke har bredt sig til hele verden. “Operation Ibn Sina” kan imidlertid være den eneste effektive måde at forhindre, at massedøden bliver ordineret til USA’s og Europas fattige, ældre og immunsvækkede som en “beklageligvis nødvendig spareforanstaltning”. Hvis vi afstår fra at redde Afghanistan og undlader at samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer om at etablere en verdenssundhedsplatform i løbet af dette år, så falbyd en hvilken som helst bogholders løgn, men “spørg ikke om hvem klokken ringer for – den ringer for dig”.

Samme dag som Schiller Instituttets seminar, talte Kinas præsident Xi Jinping på Davos World Economic Forum om emnet: “Gå fremad med tillid og beslutsomhed, for i fællesskab at

skabe en bedre verden efter COVID”.

Her er et uddrag af Xis bemærkninger: “Vi må gøre alt, hvad der er nødvendigt for at fjerne pandemiens skygge, og sætte skub i den økonomiske og sociale genopretning og udvikling, så håbets solskin kan lyse op i menneskehedens fremtid.

Verden gennemgår i dag store forandringer, som vi ikke har oplevet i et århundrede. Disse forandringer, som ikke er begrænset til et bestemt øjeblik, en bestemt begivenhed, et bestemt land eller en bestemt region, repræsenterer de dybtgående og gennemgribende forandringer i vores tid. I takt med at tidens forandringer kombineres med den pandemi, der kun forekommer én gang for hvert århundrede, befinder verden sig i en ny periode med turbulens og forandring. Hvordan kan pandemien bekæmpes, og hvordan kan vi opbygge en verden efter COVID? Det er vigtige spørgsmål, som alle mennesker i hele verden er optaget af. Det er også vigtige og presserende spørgsmål, som vi må besvare.

Som et kinesisk ordsprog siger: “Verdens dynamik blomstrer eller aftager, verdens tilstand går enten frem eller tilbage”. Verden udvikler sig altid gennem bevægelsen af modsætninger; uden modsætninger ville intet eksistere. Menneskehedens historie er en fortælling om at opnå vækst ved at imødegå forskellige prøvelser og udvikle sig ved at overvinde forskellige kriser..

..Stærk tillid og samarbejde er den eneste rigtige måde at besejre pandemien på. At holde hinanden tilbage eller at skyde skylden over på hinanden, ville kun medføre unødige forsinkelser i indsatsen og distrahere os fra det overordnede mål. Der er brug for at lande styrker det internationale samarbejde mod COVID-19, gennemfører et aktivt samarbejde om forskning og udvikling af lægemidler, opbygger flere forsvarslinjer i fællesskab mod coronaviruset, og fremskynder bestræbelserne på at opbygge et globalt sundhedsfællesskab for alle. Det er særlig vigtigt at udnytte vaccinerne fuldt ud som

et effektivt våben, sikre en retfærdig fordeling af disse, fremskynde vaccination og afslutte den globale mangel på immunisering, for virkelig at beskytte befolkningernes liv, sundhed og levebrød....”

Husk også på bemærkningerne fra Anna Popova, den russiske leder af den Statslige tjeneste for tilsyn med forbrugerbeskyttelse og menneskelig Velfærd – i realiteten Ruslands pendant til USA’s militære sundhedschef – til konferencen i december for de ni nationer i Fællesskabet af uafhængige Stater (SNG) om krigen mod pandemien. “I betragtning af vores staters nærhed, de fælles epidemitrusler og integrationsniveauet, er en af vores vigtigste opgaver at opbygge et fælles system for respons på epidemier og nødhjælp”, sagde hun. På samme konference talte selveste præsident Vladimir Putin om “fælles videnskabelige aktiviteter, udvikling af medicin og forebyggende lægemidler, samt udveksling af testudstyr og midler til at overvinde denne sygdom”.

Dr. Joycelyn Elders foreslog, ved afslutningen af seminaret på Martin Luther King-dagen, at Komitéen for modsætningers Sammenfald, udsender et “Medicinsk Manifest”, hvilket Helga begejstret tilsluttede sig. Døren er nu åben for USA’s befolkning for at kræve den generelle velfærds klausul i forfatningens præambel tilbage og gå sammen med andre nationer for at ændre den uretfærdighed, der nu udfolder sig i Afghanistan. Lyndon LaRouches bemærkninger fra Martin Luther King-dagen i 2004 bør læses af nogle, gennemgås af andre og tages til efterretning af alle for at opdage den “åbne hemmelighed” om, hvordan vores nuværende lovmæssige nedstigning til helvede kan vendes af en lovmæssig fornyet forpligtelse til menneskehedens fremtid og dens velstand.

Udvalgt billede: SulimanSallehi

En strategisk betydning af Kinas større vækst end USA's i 2021

Indsendt af Paul Gallagher januar 18, 2022

På et ugunstigt tidspunkt for det britiske og amerikanske krigsparti, der bestræber sig på at nedkæmpe Rusland og Kina i konfrontationer om Ukraine og Taiwan, har Kinas årlige offentliggørelse af økonomiske data vist, at landets økonomi igen voksede hurtigere end USA's økonomi i 2021. Og endnu vigtigere er det, at Kinas kreditkanal er fuldt åben både for den indenlandske industri og lån til Bælte- og Vej-Initiativet, mens de amerikanske bankers udlån ikke kan vokse, før de dominerende megabanker på Wall Street er opløst og omstruktureret.

Denne gang havde finansanalytikere og erhvervsøkonomer i New York og London i begyndelsen af 2021 vidt og bredt og med selvtillid forudsagt, at den amerikanske økonomis formodede "rødglødende opsving" efter det, der angiveligt blot var en pandemisk betinget recession, ville få den til at vokse mere end Kinas økonomi både i 2021 og 2022. Det viste sig, at de tog fejl. Kinas BNP voksede med 8,1 % i løbet af året, og South China Morning Post rapporterede, at den tidligere cheføkonom i Verdensbanken, Justin Yifu Lin, nu vurderer, at Kinas økonomi kan blive verdens største målt på BNP i 2028 i stedet for 2030, som han tidligere havde forudset. Industriproduktionen voksede med 9,6 %, investeringerne i faste aktiver med 4,9 %, jobskabelsen var på 12,69 mio. og detailsalget øgedes med 12,5 %, ifølge offentliggørelsen fra det nationale statistiske kontor den 17. januar. Kinas

disponible personlige realindkomst efter inflation steg med 8,1 % i 2021 – og for byområder med 7,1 % – mens amerikanernes gennemsnitlige reelle ugelønninger faldt med 2,3 % i løbet af året.

I en strategisk krise, hvor et effektivt partnerskab mellem Rusland og Kina har afværget et forsøg på en “farverevolution” i Kasakhstan og presser på for at forhindre Ukraine i at blive medlem af NATO, gør denne udvikling virkeligheden tydeligere for de amerikanske politikere. De frygtede sanktioner fra USA’s finansministerium, herunder toldsatser mod Kina, virker ikke mod disse to store økonomiske og videnskabelige magter, selvom de ødelægger modstandere blandt udviklingslandene og dræber eller forviser millioner af afghanere. Pludselig kulmangel, prisstigninger og endda strømafbrydelser i sensommeren, der blev udløst i Kina af Londons globale Green New Deal, blev hurtigt håndteret ved hjælp af lovgivningsmæssige foranstaltninger, mens Europa kæmper.

Disse økonomiske kendsgerninger vil også påvirke Federal Reserve, den amerikanske centralbank, og den dominerende dollar. Kinas Folkebank sænkede rent faktisk renten og reservekravet for bankerne, da 2021 sluttede. Centralbanken planlægger angiveligt flere renteforhøjelser for at “kontrollere inflationen”, som er ude af kontrol med 7 % for forbrugsvarer og næsten 10 % for produktionsvarer. Men data viser formentlig centralbankdirektørerne, at den amerikanske realøkonomi igen er ved at trække sig sammen, efter at det ikke engang lykkedes at genvinde aktivitetsniveauet fra før COVID i begyndelsen af 2020. En alvorlig forhøjelse af de kortfristede renter og virkningen på de langfristede renter kunne ikke blot sprænge “alt-boblen” af gæld, men udløse endnu en dyb recession.

Den amerikanske industriproduktion faldt en smule, -0,1 % i december, og er lige akkurat på niveau med slutningen af 2019 og 3 % lavere end niveauet i midten af 2018. Industriproduktionen faldt med 0,3 % i december og ligger ca.

5 % under niveauet i midten af 2018; igen svarende til niveauet i slutningen af 2019. Bygge- og anlægsinvesteringer og beskæftigelsen er lavere end i 2018, især inden for "offentlige og statslige anlægsarbejder", selv om entreprenørerne forventer nye motorvejs- og brokontrakter som følge af den netop vedtagne infrastrukturlovgivning på 1.200 mia. dollar. Detailhandelssalget faldt også i december som en reaktion på inflationen af forbrugsgoder.

Men den mest dramatiske kontrast i økonomierne er den effektive kreditpolitik: De kinesiske bankers udestående lån, herunder udlån i udlandet, steg med 11,7 % i år, og selv om de store Wall Street-banker og regionale amerikanske banker er proppet med billioner af overskydende indskud som følge af Federal Reserves kvantitative lempelsesprogrammer, steg de amerikanske bankers udestående lån med mindre end 0,5 % i 2021.

Et initiativ til et nyt internationalt kredit- og monetært system, et "roosevelsk" Nyt Bretton Woods, kunne nu komme fra de eurasiske nationer i den "strategiske trekant" Kina, Rusland og Indien og foreslås USA som en løsning på strategiske kriser – i fællesskab søge fordel for tredjelande. Dette må begynde med moderne medicinske faciliteter og fødevarehjælp til Afghanistan og andre krigshærgede nationer, sådan som Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet foreslår.

For at stoppe mordet på Afghanistan:

Uretfærdighed hvor som helst er en trussel mod retfærdighed når som helst.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale, Schiller Instituttets videokonference

Den 17. januar 2022. HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Situationen i Afghanistan er virkelig ufattelig. I flere måneder, jeg vil sige i en måned efter Talibans magtovertagelse i august, var der et stort mediefokus – primært på de utrolige omstændigheder i forbindelse med USA's tilbagetrækning, NATO's tilbagetrækning og Talibans magtovertagelse. Men, ca. fire måneder derefter forsvandt Afghanistan praktisk talt fra de internationale medier. Nu er det pludselig tilbage. Alle medierne rapporterer om tal og fakta, som er helt forfærdelige. Ifølge FN's Verdensfødevareprogram og andre FN-myndigheder, er der 24,4 millioner mennesker i fare for ikke at overleve denne vinter. Der er omkring 8,7 millioner mennesker, der sult, mens vi taler her lige nu. Der er 50 % af alle børn under fem år i umiddelbar fare for at dø, 16 millioner børn i alderen fra fødslen til 16 år, som er i fødevareusikkerhed, og de fleste af dem er nødt til at arbejde, fordi familierne sult. Det betyder, at disse børn ikke får nogen uddannelse, og at de er nødt til at arbejde for at kunne opretholde familien. Naturligvis er der et udbrud af mæslinger, diarré, polio, COVID-19 og malaria. Den underernæring, som disse børn lider under, gør dem selvfølgelig meget mere sårbare over for disse former for infektioner.

Katastrofen er så stor – og dette er ikke en rapport fra medierne, det kommer fra mange øjenvidner, som fortæller det til deres slægtninge – folk er så fattige og så desperate, at de efter mange dage uden mad sælger deres børn. For hvor

meget? De sælges for mellem 950 og 1.300 dollars for et barn. Folk sælger deres nyrer. Nyrer er lidt dyrere; de sælges for 1.300-1.800 dollars.

Det er ikke ukendt for Vesten. Vesten er lige nu mere optaget af at redde de afghanere, der samarbejdede med NATO-tropperne, mens de stadig var til stede. Så de gør en stor indsats, ligesom den tyske regering udtaler: "Åh, vi er nødt til at få disse mennesker ud og redde dem fra Taliban". De forsøger at evakuere de sidste vigtige fagfolk og uddannede mennesker, som der er et presserende behov for derovre. Oven i det hele er valutaen styrtdykket med mere end 25 % siden august, hvilket betyder, at folk, selv om de har en lille sum penge, ikke har råd til at købe, fordi priserne bare galopperer ukontrollerbart. Vesten har naturligvis ikke kun indført sanktioner, men har også frataget den afghanske regering dens aktiver – 8,5 milliarder dollars i USA og jeg ved ikke, hvor mange hundrede millioner i europæiske banker. Disse penge er blevet indefrosset. De har også afkoblet Afghanistan fra SWIFT-aftalen, så selv afghanere i eksil ikke kan sende penge, fordi banksystemet er brudt sammen.

Det er helt overlagt Det er interessant, at der var en artikel i Foreign Affairs, som er en publikation fra Council on Foreign Relations, den 29. december, hvor der nu er en række artikler i New York Times og Financial Times, som pludselig hævder, at det måske var en fejltagelse, og at vi måske er nødt til at ændre den førte politik. Det, der står i denne artikel i Foreign Affairs, er, at i løbet af de mange år med samtaler på fine hoteller i Qatar mellem amerikanske embedsmænd og Taliban, har disse amerikanske embedsmænd hele tiden advaret Taliban og sagt: "Hør, hvis I nogensinde forsøger at overtage kontrollen i Afghanistan og Kabul med militære midler, vil I få en forfærdelig situation. Vi vil afskære jer fra penge; vi vil ødelægge jeres økonomi. I vil være i økonomisk isolation, I vil være fattige." Derefter står der i artiklen: "Dette var, som vi nu kan se, ikke en tom

trussel. Da Vesten stoppede bistanden", som udgjorde 80 % af den afghanske regerings budget under disse 20 års NATO-tilstedeværelse, fordi de ikke opbyggede økonomien, de opretholdt blot den afghanske økonomi gennem international bistand. 80 % af budgettet var på denne måde. Så de vidste alle, at når donorlandene afbrød denne bistand, fordi de ikke var tilfredse med Talibans magtovertagelse, så brød den afghanske økonomi straks sammen. De indefrøs aktiverne, så selv de penge, der tilhører det afghanske folk, ikke var tilgængelige. Umiddelbart kastede de halvdelen af den afghanske befolkning ud i hungersnød. Nu siger de: "Åh, det var en fejltagelse. Det er i uoverensstemmelse med de vestlige mål. USA bør hjælpe med at genoplive den afghanske økonomi; dette er ikke godt for USA's prestige. Vi er nødt til at arbejde sammen med Taliban". Det er kendetegnende for realpolitik, at man en gang imellem er tvunget til at gøre noget sådant.

Jeg finder det helt forfærdeligt. Hvad det betyder, står der tydeligt beskrevet i denne artikel, og det blev i mellemtiden sagt af den pakistanske premierminister Imran Khan i en tale til OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde] i Islamabad. Da NATO forlod landet, og 80 % af budgettet blev skåret væk, vidste alle, hvad der ville ske. Så det var ikke en fejltagelse. Nu er der gået fem måneder, og landet er ved at sulte ihjel. Det er den værste humanitære krise nogensinde, og alle vidste det. Alle medierne vidste det, alle regeringerne vidste det. Jeg tror virkelig, at dette er mere end et spørgsmål om amerikansk prestige. Jeg tror, at det, der er sket nu, er, at det er gået op for nogle mennesker, at på grund af OIC, er der 57 islamiske lande som ser på, hvad Vesten gør – USA og de europæiske lande, som var dér sammen med NATO i 20 år, og som efterlod landet i opløsning. Det viser sig nu, at hvis Vesten ikke ændrer sin adfærd meget hurtigt, vil dette blive det store liberale demokratis moralske undergang.

Man skal virkelig lade det bundfælde sig. Det er ikke Taliban, Rusland og Kina, der er ansvarlige. Dette er en bevidst handling, hvor Vesten ønskede at straffe regeringen i Afghanistan, men de straffede folket, befolkningen. Det er på grænsen til folkedrab. Jeg ønsker virkelig at sige dette i de skarpest mulige vendinger, fordi vi er nødt til at vække verdenssamfundet til at forstå, at denne utrolige uretfærdighed skal bekæmpes.

FN's generalsekretær Guterres appellerede for blot et par dage siden til USA om, at de ubetinget skal frigive midlerne, at de skal hjælpe med at overvinde denne ufattelige humanitære krise.

Jeg vil gerne tilføje en dimension til dette, for det er naturligvis realpolitisk at sige, at Taliban er der, og ingen bør ønske, at Taliban skal omstyrtes, hvilket nogle mennesker også overvejer. Hvis man nu forsøger at slippe af med Taliban med de virkemidler, der ikke har fungeret i 20 år, ønsker man så at kaste dette fattige land Afghanistan ud i endnu en borgerkrig? Der må være en ende på denne geopolitik. Så jeg vil gerne præsentere en anden tilgang. Jeg har kaldt denne indsats for at redde Afghanistan for "Operation Ibn Sina". I den muslimske verden behøver man ikke at forklare nogen, hvem Ibn Sina er. I Europa ville man ikke have været nødt til at forklare det – i hvert fald ikke før for et stykke tid siden – fordi Ibn Sina generelt var en af de store giganter i den universelle historie. Han var også meget velkendt i Europa som Avicenna. Han levede fra 980 til 1037, altså for omkring tusind år siden. Han var et vidunderbarn. Han kunne Koranen udenad, da han var 10 år gammel. Han blev født i Afshana, nær Bukhara, som i dag er Usbekistan. Hans far stammer fra Balkh, som ligger nær Mazar-e-Sharif, i det nuværende Nordafghanistan. Han blev uddannet i islams gyldne tidsalder – hvad der startede med det abbasidiske dynasti i Baghdad, omkring 750 e.Kr. I denne periode havde man så den utrolige oversættelse af alle de græske klassiske lærde. Der var mange

mennesker, som enten tilhørte Aristoteles' tradition, peripatetikerne, eller Platons tradition, neoplatonikerne. Og Avicenna, Ibn Sina, kendte mange af dem; især al-Kindi, al-Farabi, men han læste også Almagest fra Ptolemæus og Euklids bøger. Så han var yderst veluddannet, og meget hurtigt udviklede han et talent til at blive en fremragende læge. Han var i stand til at helbrede mange af de fremtrædende personer omkring sig, så han havde adgang til de øverste emirers vigtigste biblioteker.

Under alle omstændigheder udviklede han en meget vigtig filosofisk idé, nemlig forestillingen om den "nødvendige eksistens". Det er et meget dybtgående begreb. I bund og grund er det en teologisk diskussion om universets evighed, og hvorfor der må være en endelig årsag, som er ansvarlig for alt, hvad der er betinget af universet. Dette ville føre for langt væk fra seminaret lige nu, jeg har netop holdt et indlæg om det, som du forhåbentlig snart kan finde på internettet. [Se "Operation Ibn Sina: Toward a World Health Program" [https://schillerinstitute.com/blog/-](https://schillerinstitute.com/blog/-2022/01/15/operation-ibn-sina-toward-a-world-health-program/)

2022/01/15/operation-ibn-sina-toward-a-world-health-program/] Men han er naturligvis mest berømt for det faktum, at han var en af de store læger gennem tiderne. Han var på samme niveau, hvis ikke større, end den græske læge Galen eller Hippokrates. Han udviklede en hel lægevidenskab, som han nedskrev i den berømte "Canon of Medicine", som straks i det 12. århundrede blev oversat til latin og spansk. Den påvirkede den europæiske og islamiske lægevidenskab indtil det 18. og 19. århundrede. Han udviklede viden om mange nye sygdomme som kræft og diabetes. Han havde en absolut viden om anatomi, og han udviklede 760 lægemidler. Under alle omstændigheder var han en helt enestående læge

Og det var ham, der opdagede vigtigheden af karantæne. Det er sådan, jeg husker ham, fordi vi har en pandemi. Vi har COVID-19, og karantæne er en af de vigtigste måder at bekæmpe infektioner på. Det var Ibn Sina, der opdagede det. Der findes

en smuk gammel film fra 1956, som jeg kun kan råde jer til at se. Den hedder "Ibn Sina", og det er historien om Ibn Sina, der forklarer sine samtids, hvordan man skal isolere sig, hvordan man skal vaske hænder, hvordan man skal udvise hygiejne. Den er blevet offentliggjort af den usbekiske regering, og hvis du vil have et sanseligt indtryk af Ibn Sina, bør du se denne film og lytte til min præsentation af hans liv.

Jeg sagde, at vi er nødt til at gøre denne indsats for at redde Afghanistan, Operation Ibn Sina, for hvad har Afghanistan brug for? De har brug for et moderne sundhedssystem, de har brug for moderne hospitaler til at behandle alle disse sygdomme. Og opbygningen af et moderne sundhedssystem skal være begyndelsen til at overvinde underudviklingen og det ufattelige sammenbrud i økonomien ved at genopbygge Afghanistans økonomi i forhold til nabolandenes store projekter – Bælte- og vejinitiativet, udvidelsen af CPEC, den økonomiske korridor mellem Kina og Pakistan, fra Pakistan gennem Kabul til Usbekistan – gennem Khaiber Pas og andre projekter. Der er behov for en international indsats for ikke kun at redde befolkningen nu. Vi må appellere til verden; FN har krævet, at der omgående sendes 5 milliarder dollars. Det er det største beløb, som FN nogensinde har anmodet om til en øjeblikkelig humanitær krise. Disse penge skal stilles til rådighed. Aktiverne må frigøres. Men derefter appellerer jeg til alle lande, men især til europæerne og USA, som har et enormt moralsk ansvar, fordi vi var der i 20 år. Man kan ikke bare forlade et land, bare fordi man ikke kan lide det politiske system, der har overtaget magten, og straffe befolkningen ved at dræbe halvdelen af den eller mere.

Jeg appellerer til hele verden om at deltage i Operation Ibn Sina. Ikke kun for at yde den umiddelbare humanitære bistand, men også for at opbygge den afghanske økonomi sammen med nabolandene, de centralasiatiske republikker, Pakistan, Iran, men naturligvis også Kina, Rusland og Indien, som alle har en

interesse i at stabilisere denne region. Afghanistan befinder sig på et geopolitisk helt afgørende sted, hvilket er grunden til, at briterne udformede "Det store Spil" som en måde at destabilisere først det zaristiske Rusland, derefter Sovjetunionen og nu forhåbentlig efter deres mening, Rusland og Kina. Det må stoppe. Afghanistan har fortjent en lys fremtid. Derfor mener jeg, at Operation Ibn Sina er den bedste måde at samle kræfterne til dette formål. Man har brug for en spændende figur som Ibn Sina, som er alle islamiske folks stolthed i hele regionen, til at samle sig om og gøre det til symbolet på en smuk fremtid for Afghanistan.

Hvis vi kan mobilisere den moralske modstandskraft og den moralske robusthed til at gøre dette, tror jeg samtidig, at vi vil gøre det bedste for at redde vores egen civilisation, for det er endnu ikke afgjort, hvad der kommer ud af denne særlige periode i historien. Hvis vi kan være gode i et område som Afghanistan, så er der håb om, at vi kan løse de større strategiske kriser. Hvis vi hjælper Afghanistan nu, er dét det bedste, vi kan gøre, ikke kun for det afghanske folk, men for hele civilisationens fremtid. Så jeg appellerer til jer, deltag i Operation Ibn Sina.

Verden har brug for Lyndon LaRouche universiteter, af Tom Gillesberg

Fra 2017:

Bidrag af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i

Danmark, til et festskrift i anledning af Lyndon LaRouches 95 års fødselsdag.

Verden har brug for Lyndon LaRouche universiteter, af Tom Gillesberg På engelsk fra 2017:

Contribution from Tom Gillesberg, President of the Schiller Institute in Denmark, to the Festschrift for Lyndon LaRouche on his 95th birthday Her er den tale, der blev holdt for at præsentere Lyndon LaRouche ved åbningen af LaRouche-universiteterne den 8. september 2022.

Kære præsidenter, statsministre, Deres Excellencer, lærere, studerende, mine damer og herrer.

Før jeg giver ordet til Lyndon LaRouche ved denne meget, meget specielle lejlighed, som ikke blot fejrer, at han har nået milepælen på hundrede år, men også etablerer et sikkert fundament for menneskehedens kommende generationer, vil jeg kort gennemgå sammen med jer, hvordan det kunne lade sig gøre, at vi i dag åbner LaRouche-universiteter i New York, Beijing, Moskva, New Delhi, København, Stockholm, Berlin, Paris, Milano, Tirana, Edinburgh, London, Dublin, Mexico City, Buenos Aires, Sao Paulo, Pretoria, Cairo, Damaskus, Teheran og Sanaa.

Det hele begyndte i 2017, straks efter Lyndon LaRouches 95-års fødselsdag. Universitets- og regeringskredse i Kina reflekterede over den dybe betydning, som idéerne fra LaRouche og hans bevægelse havde haft for omdannelsen af Kina og etableringen af den internationale Bælte & Vej-politik, og det faktum at LaRouche nu var 95 år gammel, mens mange af hans mangeårige medarbejdere, som f.eks. hans kone Helga Zepp-LaRouche, nærmede sig eller var i halvfjerdserne. De spurgte sig selv, om de kunne være sikre på, at der i fremtiden fortsat ville være en LaRouche-bevægelse, der kunne levere de nødvendige nye kreative input og idéer, der var nødvendige for Kinas og verdens udvikling, på et tidspunkt hvor Kina i stigende grad skulle lede verden ind i nye områder og opdagelser, som mennesket aldrig før havde prøvet. En proces, der krævede nye, unikke, kreative løsninger og ikke blot en

kopi af noget, som mennesket allerede havde prøvet før. Alle var enige om, at der hurtigt måtte gøres noget.

Der blev nedsat hurtigt arbejdende udvalg på alle de forskellige videnskabelige, politiske og kulturelle områder for at få en plan for de nødvendige ændringer i pensum og for oprettelsen af supplerende kurser, som var nødvendige for at anvende LaRouches videnskabelige arbejde på de forskellige indsatsområder. Et kursus i Lyndon LaRouches fysisk økonomi blev obligatorisk for alle studerende i statskundskab og økonomi, og det blev besluttet at udvikle et studieprogram for specialister inden for området fysisk økonomi og LaRouche-Riemann-metoden.

Inden for de fysiske videnskaber blev LaRouche obligatorisk som hjælp til at udvikle de studerendes kreative kræfter til videnskabelig opdagelse, med fokus på LaRouches opdagelse og de videnskabelige tankeobjekters historie. Inden for samfundsvidenskaberne skulle eleverne undervises i princippet om potentiel relativ befolkningstæthed, stigende energigennemstrømningstæthed og menneskets naturlige udvikling i universet, set gennem Vernadskijs og LaRouches arbejde. LaRouches skrifter om metafor-princippet og andre vigtige skrifter blev obligatoriske inden for de forskellige kunstarter, og der blev foretaget ændringer inden for alle de forskellige uddannelsesområder.

Rusland, der ikke ville lade sig overgå, fulgte hurtigt trop og udviklede et lignende program, og mange andre nationer fulgte trop. Selv i USA, LaRouches eget land, blev dette et spørgsmål, der blev taget op på mange niveauer, herunder i Det Nationale Sikkerhedsråd. Kunne USA tillade andre stormagter at øge deres erkendelsesevne med stormskridt gennem fornuftens kraft, styret af LaRouches ideer, mens USA selv sakkede bagud? Der blev iværksat et nødprogram under præsidentens direkte tilsyn for at sikre, at USA ville få et lignende program på benene og atter blive førende i verden inden for LaRouches videnskabelige metode.

Efter et par år, hvor den bemærkelsesværdige effekt af LaRouches idéer begyndte at gøre sig gældende, fik politiske ledere og førende intellektuelle i mange forskellige lande samtidig øjnene op for idéen: Bør der ikke oprettes særlige universiteter, der uddanner de studerende i selve Lyndon LaRouches kreativitet?

Bør der ikke være akademier, der er dedikeret til at forsøge at efterligne Lyndon LaRouches genialitet ved at beherske den metode, hvormed han opnåede så meget?

Og ville det ikke være passende, at disse nye universiteter åbner deres døre den 8. september 2022, dagen hvor LaRouche ville fejre sin 100-års fødselsdag?

Så således gik det til, at vi i dag har samtidige åbninger af LaRouche-universiteter i New York, Beijing, Moskva, New Delhi, København, Stockholm, Berlin, Paris, Milano, Tirana, Mexico City, Buenos Aires, Sao Paulo, Pretoria, Edinburgh, London, Dublin, Cairo, Damaskus, Teheran og Sanaa.

LaRouche vil, på grund af de fysiske begrænsninger, ikke være i stand til at være fysisk til stede ved alle disse samtidige fejringer, men ved hjælp af moderne teknologi har vi sørget for at få hologrammer af LaRouche alle steder på én gang, og vi venter nu ivrigt på Lyndon LaRouche og hans kone Helga, som vil holde tale og erklære alle disse nye universiteter for åbne.

Med tanke på den tidligere mexicanske præsident Lopez Portillos berømte ord: »Nu er tiden inde til at lytte til LaRouches kloge ord«, kan vi i dag fejre, at »endelig lyttede verden til Lyndon LaRouches kloge ord«, og vi kan alle se, hvor meget lysere en fremtid det betyder for hele menneskeheden.

Direkte appel fra FN til USA's Udenrigsministerium: Red Afghanistan fra massedød

Den 14. jan. (EIRNS) – På tidspunktet for denne udsendelse, afventer man besked fra et møde (virtuelt) i dag, der skal afholdes mellem USA's udenrigsminister Antony Blinken og topembedsmænd fra FN om Afghanistan, som blev annonceret i går af FN's generalsekretær Antonio Guterres, på grund af den forestående massedød. Guterres opfordrede ikke kun til at mobilisere omfattende bistand, men også til presserende genetablering af centralbanken, valuta likviditet og et finansielt system, ellers vil landet ophøre med at eksistere. Han sagde, at millioner af afghanere er på "dødens rand", og at "kolde temperaturer og indefrosne aktiver er en dødelig kombination". Regler og betingelser, der forhindrer penge i at blive brugt til at redde liv og økonomi, skal suspenderes i denne nødsituation", advarede han.

Guterres fremhævede USA og sagde, at USA har "en meget vigtig rolle at spille, fordi det meste af det finansielle system i verden opererer i dollars", og USA tilbageholder størstedelen af de indefrosne afghanske valutareserver. Til mødet i dag med udenrigsminister Antony Blinken forventes, ud over Guterres selv, at Peter Maurer, formand for Den Internationale Røde Kors- Komité, og Martin Griffiths, FN's undersekretær for humanitære anliggender og nødhjælp, at være til stede.

Den 11. januar udsendte Griffiths på vegne af alle FN's humanitære organisationer og hjælpepartnere en international appel om finansiering på 4,4 milliarder dollars i år til Afghanistan, hvilket er den største appel af denne art til en enkelt nation i FN's historie.

Blandt de nødvendige foranstaltninger, der nævnes i appellen,

er ophævelse af sanktioner mod Afghanistan, som forhindrer vigtige kommercielle funktioner, samt nødhjælp og ophævelse af indefrysningen af de 9,5 mia. dollars i aktiver, der tilhører Afghanistans nation og befolkning, og andre foranstaltninger, der gør det muligt at få bank-, valuta- og vekseltransaktioner til at fungere. Forarmelsen har nået et stadium af elendighed, hvor knap 5 % af den samlede befolkning på 38 millioner mennesker har tilstrækkeligt at spise. 23 millioner lever i forskellige grader af ekstrem sult, og af dem er 8,9 millioner mennesker ved sultestadiet.

Blandt Taliban-regeringens begrænsede nødløsninger er programmet "mad for arbejde", hvor en person, der stadig er i stand til at arbejde, tilbydes 10 kg hvede for et bestemt antal arbejdstimer. Det er ubærligt. I går beskrev FN's Fødevareprogramms landechef for Afghanistan, Mary-Ellen McGroarty, situationen over for AP som en "tsunami af sult".

At reagere på denne nødsituation er en moralsk prøve for "Vesten", hvis amerikanske og NATO-styrker trak sig ud for fem måneder siden efter 20 års besættelse. Ingen løgne om "demokrati" og "værdidrevne" udenrigsrelationer kan dække over skylden i den massedød, der vil være resultatet, hvis der ikke gribes ind omgående.

Den samme moralske test er involveret i spørgsmålet om krig eller fred, i USA's og NATO's nuværende konfrontation med Rusland. I går var den sidste af de tre samtaler i denne uge mellem Rusland og "Vesten": Den 9.-10. januar fandt samtalerne sted mellem USA og Rusland (Genève), den 12. januar mellem NATO og Rusland (Bruxelles) og den 13. januar samtalerne mellem OSCE og Rusland (Wien). På initiativ af Rusland, som i december fremlagde to tekster om sikkerhedsgarantier med henblik på konkret handling, blev potentialet for et produktivt arbejde, næsten uden undtagelse, ikke overraskende, blokeret af en kollektiv positionering med løgne og trusler fra USA og NATO.

Ikke desto mindre talte den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov i dag, da han leverede sin årlige gennemgang af sidste års diplomati, om at fortsætte disse principielle sikkerhedsforhandlinger og med velvillighed, samtidig med at han strengt betonedede, at det, der nu forventes, er skriftlige svar på de russiske forslag til tekster, og det skal ske snart. Rusland har ikke uendelig tålmodighed, understregede han.

Næsten samtidig med afslutningen af gårsdagens OSCE-forhandlingerne i Wien, signalerede USA's nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, imidlertid et nyt angreb på Rusland, som siden er blevet ført ud i livet. Sullivan sagde på et pressemøde, at "efterretningstjenesten har indhentet oplysninger" om, at Rusland lige nu "forbereder en anledning, til at have mulighed for at opfinde et påskud for en invasion" af Ukraine, på samme måde som de gjorde det i 2014. Han sagde, at Rusland bruger den samme "drejebog", som de benyttede i 2014, og "administrationen vil have yderligere detaljer om, hvad vi ser som denne potentielle udlægning af et påskud, som vi vil dele med pressen i løbet af de næste 24 timer.". Lige på Sullivans stikord kom "pressen" i morges med tre bølger af artikler – med Washington Post og New York Times i spidsen – om at Rusland har aktiver indlejret placeret i Ukraine, klar til at iscenesætte et "false flag"-stunt, for at retfærdiggøre en russisk invasion. For det andet, at USA hellere må overveje at lede, ikke blot støtte, Ukraines forsvar mod Rusland i tilfælde af et angreb. For det tredje kommer rapporterne om, at der netop er sket et nyt cyberangreb på ukrainske ministerier, hvor Rusland formodes at være gerningsmanden.

Hvis denne vanvittige udenrigspolitik får lov til at fortsætte, vil resultatet blive massedød som følge af krig. Kremls talsmand Dmitrij Peskov er allerede gået ud og har fordømt disse beskyldninger som fuldstændig ubegrundede og baseret på "rygter".

Schiller Instituttet har sammen med samarbejdspartnere

mobiliseret alle mulige tiltag for at afsløre og stoppe denne dødbringende fremgangsmåde og dens bagmænd. For at få øjeblikkelig opmærksomhed på Afghanistans nødsituation vil der mandag den 17. januar kl. 11.00 (kl. 17 dansk tid) blive afholdt et webinar på i Schiller Instituttet med titlen "Stop mordet på Afghanistan".
<https://schillerinstitute.nationbuilder.com/20220117-conference>

Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche udtalte i går på sin ugentlige webcast: "Hvis du har noget hjerte tilbage i kroppen, så deltag i denne kampagne. For jeg tror, at hvis Vesten ikke kan mobiliseres for at hjælpe med at løse den situation, som vi har forårsaget – jeg mener, 'vi', Vesten, NATO var der i 20 år – hvis vi ikke kan løse det, vil hele verden se på Vesten med fuldstændig foragt. Så dette er en sidste chance for at vende dette, ved nu at gå sammen med alle naboerne, herunder Rusland og Kina, men europæerne og USA er de mest påkrævede. For hvis vi ikke kan gøre det, tror jeg, at dette vil være symbolet på vores undergang. Og det må vi ikke tillade, men må tage det som historiens vendepunkt." (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/01/13/webcast-replace-nato-with-a-security-architecture-based-on-the-westphalian-principle/>)